DETECTIVUL DELICAT

de Gerard Stembridge

Gerard Stembridge

Gerard Stembridge, scriitor şi regizor, şi-a clădit cariera prin îmbinarea acestor două pasiuni ale sale. Cunoaşte succesul ca dramaturg, primele sale creaţii fiind ,,Lovechild" (pentru care primeşte premiul ,,Stewart Parker" în 1992), ,,Ceaucescu's Ear" (1993) şi ,,Detectivul delicat" (1996). Obţine, de asemenea, numeroase distincţii pentru piesele sale radiofonice: ,,Daisy the Cow who Talked" (premiul Writer's Guild of Great Britain şi premiul Society of Authors pentru cea mai bună piesă a anului 1995) şi ,,Joseph and his Amazing Technicolor Jumper" (1997). Ultima sa piesă de teatru, ,,That Was Then", a avut premiera în vara anului 2002 la teatrul Abbey.
,,Guiltrip" (1995) este prima sa reuşită ca scenarist şi regizor de film, un lungmetraj care obţine numeroase premii internaţionale şi este selecţionat la Festivalul de la Veneţia. Câţiva ani mai târziu, Stembridge semnează scenariul filmului ,,Ordinary Decent Criminals" (1999) şi este co-scenarist, alături de Pat Murphy, al filmului ,,Nora" (2000). Cel mai recent film al său, în calitate de regizor şi scenarist, este comedia ,,About Adam" (2001).

Premiera absolută a piesei ,,Detectivul Delicat" (`"The Gay Detective") a avut loc la Project Arts Centre, în Dublin, pe 8 februarie 1996, în următoarea distribuţie:

Pat - Peter Hanly
Ginger - Eddie Tighe
Urs / Lup - Tom Hickey
Pisicuţa / Şopârla - Shelley McGlynn
Deputatul / Viezure / Şarpe - Arthur Riordan
Porc / Bou - Martin Murphy
Dihor / Şoarece - Donal Beecher

Regizor Gerard Stembridge

Acţiunea piesei are loc în Dublin, în anul 1993.

ACTUL I

Decorul ar trebui sã rãmânã acelaşi pentru toate scenele din piesã. Ideal ar fi ca acţiunea sã se desfãşoare în mod continuu, fãrã întreruperi şi orice trecere de la o scenã la alta, chiar schimbãrile de costum ar putea sã devinã parte din spectacol. Cu atât mai bine dacã actorii vor rãmâne pe scenã chiar şi în timpul acestor modificãri. Folosirea unor manechine ca parte din decor ar putea crea o imagine captivantã şi, în acelaşi timp, poate atrage atenţia asupra schimbãrilor de costum (deci, implicit, asupra schimbãrilor de personaj) din timpul spectacolului. În mod evident, personajele Ginger şi Pat vor trebui sã rãmânã în scenã pe întreaga duratã a spectacolului.
Pat rosteşte prima replicã din spectacol în întuneric. Dupã care lumina se aprinde brusc şi îl vedem aşezat pe canapea, strângându-l în braţe pe Ginger.
Pat: Eu sunt Detectivul Delicat. (Luminile se aprind.) Î ţi aduci aminte? Tu mi-ai spus aşa prima oarã. Şi aveai dreptate, ca de obicei. Chiar şi acum, când n-ar trebui sã mai îmi pese, tot mã mai gândesc la ceea ce s-a întâmplat. Încã mai scormonesc. Încã mai rãscolesc printre întâmplãri şi rãmãşiţe de amintiri. Sigur, sper cã investigaţiile vor dovedi cã sunt nevinovat; cã au existat anumite circumstanţe şi presiuni şi cã … mã rog, vremurile în care trãim m-au forţat, inevitabil, sã fac ceea ce am fãcut …

Însã, în loc de toate astea, un singur cuvânt îmi apare, neclintit, în faţa ochilor. Trãdare.
Aşa cã - mã gândeam - te-ar deranja, iubirea mea, dacã ţi-aş spune numai şi numai adevãrul? Ar fi cumva o povarã pentru tine? Nu cã aş avea nevoie de iertare sau altceva. Doar pentru mine. Ca sã mã pot obişnui. Ca un fel de antrenament. Pentru cã atunci când tu n-o sã mai fii … va trebui totuşi sã mã agã ţ de ceva, nu-i aşa?

(Pat se îmbracã in uniformã. Cãpitanul Urs intrã în scenã.)
Prin urmare … am sã încerc sã-ţi spun totul. Lucruri de care habar nu aveai înainte. O sã fiu cât se poate de sincer, promit. Cel puţin ştiu exact cu ce trebuie sã încep. Asta-i uşor. A fost pur şi simplu de neuitat. Prima oarã când serviciul şi viaţa mea particularã s-au întâlnit faţ ã în faţ ã.
(cãtre Urs) Domnule comandant Urs.
Urs: Ce mai faci, sergent?
Pat: Mulţumesc, bine, domnule.
Urs: Sigur cã eşti bine, sigur cã eşti. Faci o treabã excelentã, sergent,

te-am urmãrit îndeaproape. Suntem de-a dreptul impresionaţi. Nu eşti încântat sã afli treaba asta?
Pat: Impresionaţi? … Fãrã-ndoialã cã sunt încântat sã aflu.
Urs: Bine, bine. Nu ştiu de ce, dar am impresia cã eşti genul de om care ţinteşte o promovare. Nu-i aşa cã ţi-ar plãcea - o promovare?
Pat: Da. Îmi place. Mi-ar plãcea.
Urs: Ei bine, încã nu ai ajuns pânã acolo, dar eşti foarte aproape. Am vrut sã ştii asta. De-asta te-am chemat azi aici. Am vrut sã ştii cã noi suntem atenţi. Am cerut sã te vãd ca sã te încurajez. Nu cã ai fi fost îngrijorat, nu pari genul de om care sã-şi facã griji, nu-i aşa?
Pat: Nu, nu sunt. Nu-mi fãceam nici un fel de griji. Nu am aşteptat decât doi ani.
Urs: Însã ai fãcut impresie bunã. (Se uitã pe dosarul lui.) Raţional … Putere de concentrare … Abordare stilatã - asta e o chestie nouã ... Nu ţi-e dat sã auzi prea des aşa ceva despre un tânãr poliţai - stilat. Trebuie sã verific cine a spus asta. Una peste alta, totul e demn de laudã, aşa cã am decis sã te încurajez puţintel - sã-ţi dau de ştire cã avem o pãrere foarte bunã despre tine şi cã vedem ceea ce faci ... pe unde te duci …
Pat: Mulţumesc, domnule. Asta e … e nemaipomenit.
Urs: Da. Sigur. Ia spune-mi tu mie, îl ştii cumva pe detectivul Motan?
Pat: Nu, sã trãiţi.
Urs: Nu ãsta e numele lui, desigur - e unul din bãieţii noştri care lucreazã sub acoperire, cam de aceeaşi vârstã cu tine, un tip de treabã, în felul lui. Nu trece foarte des pe aici, bineînţeles.
Pat: (Dezorientat.) A … nu, desigur.
Urs: Ne-a spus cã s-a întâlnit cu tine.
Pat: Da?!
Urs: Era în timpul serviciului, mã-nţelegi, şi a dat peste tine …
Mã rog, dupã câte am înţeles eu, tu ai intrat în vorbã cu el, însã el era ocupat cu supravegherea unei anume persoane, aşa cã nu a prea avut timp de stat la taclale. Dar şi-a amintit de tine, ceea ce reprezintã, bãnuiesc, un soi de compliment.
Pat: Îmi pare rãu, domnule, însã nu-mi amintesc nimic despre aşa ceva.
Urs: Nu-ţi aminteşti. Înţeleg. Pãi e şi normal, nici mãcar nu ţi-am dat destule informaţii. Ei … care ar fi întrebarea ta urmãtoare, sergent?
Pat: Mã scuzaţi?! …
Urs: Întrebarea ta urmãtoare. Ţi-am spus cã cineva s-a întâlnit cu tine, iar tu nu îţi aminteşti, deci dacã ai nevoie de mai multe informaţii, va trebui sã mai îmi pui nişte întrebãri. Care e, deci, urmãtoarea ta întrebare?
Pat: A … am stat mult timp de vorbã?
Urs: Eeeeei, sergent … Poţi mai bine de-atât.
Pat: Pãi … vedeţi, domnule, nu prea îmi dau seama care e scopul anchetei ãsteia.
Urs: Vrei o promovare, sergent. Vrei sã devii detectiv. Aratã-mi cã ai talent. Pune-mi urmãtoarea întrebare logicã.
(Pauzã. Pat e foarte nervos.)
Pat: Unde … unde ne-am întâlnit?
Urs: Bine! Într-un club. Mai departe...
Pat: Cum se numea clubul?

Urs: Stai sã mã uit. (Verificã în dosar.) ,,Marinarul singuratic".
(Pauzã.)
Urs: Vezi tu care-i chestia, sergent … El era acolo în interes de serviciu, însã tu nu erai. Înţeleg, de asemenea, cã i-ai spus cã îţi plac ochii lui. Acum îţi aminteşti conversaţia?
Pat: Nu, domnule. Sincer, nu-mi amintesc.
Urs: Deci vrei sã spui cã nici mãcar nu a avut loc.
Pat: Nu, domnule. Numai cã am purtat multe conversaţii de genul acesta. (Ofteazã.) Ce-aş putea sã spun, domnule. E adevãrat. Eram în …
Urs: Sssst! Nu te-am întrebat mai multe! Nu e nevoie sã rãspunzi la întrebãri care nu ţi se pun. Fii însã foarte, foarte atent pe viitor. Eu chiar vreau sã te promovez. Aşa cã, pentru numele lui Dumnezeu, nu face vreo tâmpenie care sã strice toatã treaba! Cunoşti legea, nu-i aşa?
Pat: Da.
Urs: Bravo. Atunci - baftã. Şi nu uita - eşti una dintre tinerele noastre vedete. Serios vorbesc.
(Urs iese. Pat se apleacã, sprijinindu-se de masã.
Intrã Dihor şi începe sã i-o tragã pe la spate.
Gemetele se transformã în mârâituri.)
Pat: Porc. Porc împuţit.
Dihor: Ce … ce-am fãcut? …
Pat: Ah! … Nu, nu tu.
Dihor: Sã mã opresc?
Pat: Ce-ai zis?
Dihor: Vrei cumva sã mã opresc?
Pat: Nu, nu, îmi place … Scârba naibii, aaah …
Dihor: Ce-i? Te-a durut?
Pat: Nu. Vezi-ţi de treabã în continuare! Şefii tãi ştiu de tine?
Dihor: Cum adicã?
Pat: Şefii tãi … Ştiu cã eşti poponar?
Dihor: Nu sunt angajat.
Pat: Serios?
Dihor: Trãiesc din şomaj. Ţi-am spus mai devreme.
Pat: Ah, mi-ai zis, ai dreptate … scuzã-mã, aşa e, da! Da!
Dihor: Î ţi place.
Pat: Da.
Dihor: Sigur îţi place?
Pat: Da, am spus! Da.
Dihor: E nemaipomenit ...
Pat: Taci. Dã-i drumul. Aşa! Nenorociţii, n-au nici un drept! Sã-i ia dracu' de jegoşi!
(Dihor ejaculeazã.)
Dihor: Aaaah!!
(Pauzã lungã. Respiraţiile revin la normal.)
Dihor: O cafea? Nu am decât nes, sã ştii.
(Pat face câţiva paşi înainte,
în timp ce o fatã - Pisicuţa - intrã în scenã.)
Pat: Nu, mulţumesc.
Pisicuţa: Bine, atunci. Nici eu nu vreau. Eu aş fi fãcut dacã voiai dumneata sã bei …, dar aş fi bãut şi eu, din politeţe. Sigur nu vrei?
Pat: Sigur. Dar, te rog, fã pentru tine dacã doreşti.

Pisicuţa: Nu, mulţumesc, nu ... N-am nevoie.
Pat: Ai văzut toată întâmplarea de aici …
Pisicuţa: Da. Exact de la aceeaşi fereastră. Tocmai îmi făcusem ceva de mâncare … din legume, pentru vegetarieni. Uite acolo - resturile sunt acolo-n farfurie … Deci. De fapt, ce s-a întâmplat … mai întâi am auzit.
Pat: Ce anume? Ţipete, ceartă?
Pisicuţa: Nu … Ceartă sigur nu era … În nici un caz. Adică nu se schimbau insulte - ca într-o „ceartă". Cel puţin eu nu am auzit. Nu. Erau doar … strigăte de durere. A fost pur şi simplu atacat. Vreau să zic, domnule inspector …
Pat: Sergent …
Pisicuţa: Pardon, sergent. Ca să nu mai spun că îl şi cunosc. Doar locuieşte aici, pe acelaşi culoar … E cel mai drăguţ şi mai de treabă băiat pe care …
Pat: Da, desigur. Mai întâi, povesteşte-mi cu exactitate ceea ce ai văzut.
Pisicuţa: Păi, ar trebui să spun, în primul rând, că am văzut pe cineva fugind în timp ce mă îndreptam spre fereastră, deci mai era un al patrulea, care, să fiu sinceră, nici măcar nu ştiu cine era, dar, în afară de el, nu erau decât doi tipi călare pe Ginger. Adică, ăia îl băteau, iar el stătea, nu făcea nimic - vreau să spun, nu putea să facă nimic. Chiar în faţa uşii noastre, imaginaţi-vă… (Oftează.)
Pat: Şi ai sunat imediat la salvare.
Pisicuţa: Nu. Da. Nu … În sfârşit, aproape imediat. Am deschis mai întâi fereastra şi am strigat la ei. „Sun acum la miliţie … la poliţie. Ginger, eşti bine?" După care m-am dus la telefon, iar Ginger s-a oprit din ţipat, deci, mă gândesc, golanii l-au lăsat în pace. Nu mai auzeam decât mormăieli şi când m-am uitat din nou pe geam deja dispăruseră, aşa că am coborât în stradă şi am stat cu el până a ajuns salvarea.
Pat: Ai vorbit cu el? Ţi-a spus de ce l-au atacat? I-au furat banii?
Pisicuţa: A, sunt sigură că e vorba de bani. Însă el nu mi-a spus.
Pat: Avea idee cine sunt? Îi cunoştea?
Pisicuţa: Că doar nu i-am luat un interviu! Dumnezeule! Săracul om bătut şi plin de sânge şi… şi cum, Doamne iartă-mă, mai era … Eu n-am făcut decât să îl ajut, cum am putut şi eu … doar nu sunt de la poliţie …
Pat: Sigur. Scuze … scuze …
Pisicuţa: Cum să zic … mă-nţelegeţi şi pe mine … nu se poate. Apropo, cum se mai simte? Nu cumva e .. .'n-are nimic, nu? …
Pat: Nu … poate câteva coaste rupte, o uşoară comoţie, chestii de genul ăsta. Încă nu ştiu nici ei sigur, dar e în afara oricărui pericol.
Pisicuţa: Vai, cât mă bucur! Sunt atât de … Vreau să spun … sărăcuţul de Ginger … (Oftează.)
Pat: Mai trebuie să contactăm pe cineva? Familia?
Pisicuţa: Păi ... păi … nu ştiu ce să zic … Ştii şi dumneata cum e în casele'... blocurile astea de la oraş, ce-or fi, cu apartamente … nu prea ai ocazia să cunoşti pe cineva cu adevărat … Adică avea, ce să zic, prietenii lui … vreau să zic, da … avea … şi deseori ei … eu nu … ştii şi dumneata că eu nu am de unde să … ştiu … nume … detalii … chestii de-astea.
Pat: Poţi să-i descrii pe atacatori?
Pisicuţa: Da - erau mari, mai mari decât Ginger şi … mă rog, era cam întuneric şi … cam asta ar fi. Mari, într-adevăr.
Pat: Altceva nimic ... Haine? …

Pisicuţa: Nu. Eu?! Nu. Când e vorba de haine bãrbãteşti, sunt un dezastru. Oricine poate sã vã spunã. Dacã ar fi fost sã-l atace o femeie - zic ,,dacã" -, ştiu cã nu e cazul aici, dar zic şi eu, poate aşa aş fi reţinut ceva … adicã sigur aş fi reţinut. Însã asta e cu totul altceva - haine bãrbãteşti. Pur şi simplu nu bag de seamã cum se îmbracã bãrbaţ ii. Nu mã întreba de ce.
Pat: Î ţi spun cum facem. Nu te mai reţin acum, aşa cã mã duc şi te las sã te mai gândeşti la ceea ce s-a întâmplat. Dacã îţi mai aminteşti câte ceva, dã-mi un telefon.
Pisicuţa: Da. Bine. Şi … o sã mai treci tu pe la Ginger?
Pat: Sper sã pot sta de vorbã cu el mâine.
Pisicuţa: Îi spui tu, te rog, cã am întrebat de el?
(Pat se întoarce cãtre Ginger, care e înfãşurat în bandaje. Un braţ îi atârna de gât.)
Pat: Aşa o sã fac. Pisicuţa m-a întrebat de tine.
Ginger: Sunt încântat.
Pat: (Spre Pisicuţa) Sunt convins cã o sã fie încântat.
Pisicuţa: Cu siguranţã.
Pat: Se pare cã fata asta - Pisicuţa - ţi-a cam salvat viaţa. Poţi sã vorbeşti?
Ginger: Mmm … un pic. Da. M-a salvat.
Pat: Pot sã vin şi mai târziu ca sã-ţi pun câteva întrebãri.
Ginger: Nu. Acum.
Pat: Trebuie sã-ţi spun cã şansele de a-i prinde pe tipii ãia nu sunt prea mari.
Ginger: Ştiu. Pierdere de timp.
Pat: Mã rog, n-aş spune chiar asta … poate cã ai dreptate. În orice caz, nu te aştepta la vreun miracol.
Ginger: Sigur cã nu.
Pat: Bine … I-ai provocat cumva înainte ca ei sã te-atace?
Ginger: Pardon?
Pat: Scuzã-mã. N-ar fi trebuit sã încep cu asta … vreau sã spun - sigur cã nu i-ai provocat. Sã vedem … Poţi sã îi descrii pe atacatori?
Ginger: Nişte matahale.
Pat: Da - aşa ştiam şi eu. Asta-i tot?
Ginger: Îmi pare rãu.
Pat: Altceva nu-ţi mai aminteşti?
Ginger: Din pãcate.
Pat: Ţi-au furat ceva de valoare?
Ginger: Numai nişte bani.
Pat: Cât? Ştii exact?
Ginger: O bancnotã de zece, ceva în genul ãsta …
Pat: Poate credeau cã ai mai mulţi bani la tine …
Ginger: Ooooof …
Pat: Îmi cer scuze, ştiu cã e enervant.
Ginger: Domnule poliţist …
Pat: Sergent.
Ginger: Da, bine. Ştii foarte bine de ce am fost atacaţi tocmai noi, nu te face acum cã nu înţelegi …
Pat: Noi?
Ginger: Da, noi.

Pat: A, înţeleg - Pisicuţa mi-a spus cã a mai vãzut pe cineva în timp ce se ducea spre fereastrã.
Ginger: Da - cineva fugind, culmea laşitã ţ ii.
Pat: Deci eraţi douã persoane când v-au atacat?
Ginger: Da.
Pat: Bun. Şi ce s-a întâmplat?
Ginger: Dumnezeule. N-o lua de la capãt …
Pat: Ce?
Ginger: Ştii bine ce. Am fost bãtuţi fiindcã suntem homosexuali, a fost un „terci de poponari", domnu' poliţist - pardon, sergent. Ţi-e fricã sã o spui cu voce tare?
Pat: Nu. Nu. Îmi pare rãu, n-am ştiut … sincer … chiar n-am ştiut. De unde puteam sã ştiu cã eşti …
Ginger: Pe bune?
Pat: Pe bune - nici mãcar nu mi-a trecut prin cap. Deci … deci numai din cauza asta au sãrit la voi, fiindcã bãnuiau cã sunteţi …
Ginger: Bãnuiau? N-a fost numai o bãnuialã. Ca sã fiu sincer, noi am cãutat-o cu lumânarea.
Pat: Cum?!? Vreau sã zic … chiar şi-aşa sã fi fost, nu existã nici un fel de scuzã pentru indivizi dintr-ãştia care …
Ginger: Hei, hei, hei, hei … sergent, nu te obosi degeaba … chiar am cãutat-o. Parcã ne lovise strechea în noaptea aia. Şi eu, dacã aş fi fost în locul lor, cred cã aş fi sãrit la bãtaie. Încearcã sã-ţi imaginezi: douã noaptea, pe strada George, doi tipi ţinându-se de mânã, morţi de beţi. Şi n-aş putea sã spun cã ne purtam tocmai civilizat şi discret Ba chiar eram puşi pe scandal. Deci ne era predestinat sã luãm bãtaie, înţelegi? Singurul lucru care m-a deranjat a fost viteza cu care bunul meu amic a dispãrut şi m-a lãsat acolo. Aaa!
Pat: Ţi-e rãu?
Ginger: Mã doare. Nu-i decât o simplã durere. În concluzie, sergent, ţi-am fãcut viaţa mai uşoarã. N-a fost decât un inocent terci de poponari. Nu are nici un rost sã duci investigaţiile pânã la capãt. Toatã povestea se sfârşeşte aici.
Pat: Ei bine, eu am sã continuu ancheta.
Ginger: Daaa, sigur.
Pat: Am spus cã am sã o continuu.
Ginger: Bine, bine.
Pat: Dacã am spus cã o fac, am sã o fac! Cum pot însã sã mã descurc, atunci când tot ce mi se spune despre derbedeii ãştia e cã sunt mari? Ha? De foarte mare ajutor! E chiar mai mult decât speram … „ Unii mari". Asta-i tot ce poţi sã-mi spui?
Ginger: Stai, parcã-mi amintesc ceva … unul dintre ei era chiar drãguţ.
(Pat se întoarce spre Pisicuţa.)
Pat: Şi de ce nu mi-ai spus cã e homosexual?
Pisicuţa: Cum? A …
Pat: Ştiai, nu-i aşa?
Pisicuţa: Da, da … desigur. Vreau sã spun … sunt bunã prietenã cu Ginger. Îmi spune foarte multe lucruri. Suntem chiar … ştii tu …
Pat: Atunci de ce nu mi-ai spus?
Pisicuţa: Probabil cã nu mi-a venit atunci în minte.
Pat: Nu crezi cã era important?

Pisicuţa: Nu. E viaţa lui particularã.
Pat: Tocmai a fost atacat şi bãtut, nu crezi cã informaţia asta ar putea sã fie foarte importantã pentru noi? Ai putea sã mã ajuţi sã câştig ceva timp.
Pisicuţa: Pãi sigur, ,,spune totul poliţiei" … Dacã vrei sã ştii, nici nu mã gândesc sã fac un asemenea lucru. L-aţi aresta pe el în locul ãlora. L-aţi gãsi pe el vinovat de …
Pat: Nu fii proastã.
Pisicuţa: Nu-nu-nu … Aici n-aţi nimerit-o. Nu. Ginger e prietenul meu.
Pat: Vreau sã ajut. Iar acum, când ştiu de ce a fost bãtut, vreau sã ajut chiar mai mult. Vreau sã pun mâna pe ei. Vreau sã se termine cu prostiile astea! Crede-mã. Î ţi promit.
Pisicuţa: Serios? Chiar vorbeşti serios?
Pat: Î ţi spun adevãrul.
Pisicuţa: Ooooh. Bine … bine, atunci …Ginger va fi încântat.
(Apare Urs.)
Urs: Suntem realmente încântaţi. Sunt mândru de tine, sergent. Ai bãgat la cap sfaturile mele, ai fost foarte discret de când ne-am vãzut ultima oarã. Extrem de discret. De fapt, nu ai fost reperat în vreun loc rãu-famat nici mãcar o datã.
Pat: Da, sã trãiţi.
Urs: Bun bãiat Ia un loc. Pot sã am încredere în tine, nu-i aşa?
Pat: Da. Vã rog.
Urs: Sergentul Motan - îţi aminteşti de el, cred - ãla cu ochi frumoşi … În orice caz, a intrat într-un fel de încurcãturã, în timp ce lucra sub aco-perire. Dupã cum ţi-ai dat probabil seama deja, el nu are înclinaţii …
Pat: Da. Mi-am imaginat.
Urs: Bun. Ba dimpotrivã, are chiar trei copii minunaţi. Şi deci, cum îţi spuneam, îi era din ce în ce mai greu sã nu îşi divulge adevãrata identitate. Asta în condiţiile în care nu era dispus sã se implice … mai adânc. Ceea ce, se subînţelege, nu poate atrage nici un fel de sancţiuni din partea noastrã, chiar dacã el ar fi acceptat sã se compromitã în vreun fel, însã el nu a fost de acord. Mã rog … Dar totuşi, în cursul misiunii, a acceptat, într-o noapte, sã pãrãseascã un anumit club împreunã cu o anumitã persoanã care era în directã legãturã cu un anumit mare traficant de droguri pe care încercãm sã punem mâna. Deci … în cãutare de informaţii fiind, a plecat împreunã cu … tânãrul ãsta - bãiat, dacã mã-nţelegi ... Şi au pornit ei în jos pe stradã … când, ce sã vezi: bãiatul - persoana în cauzã, adicã - şi-a pus mâna în jurul sergentului Motan, în mod cu totul neaşteptat. Chiar acolo, pe stradã, în public. Sergentul se afla, evident, într-o dilemã: sã îşi divulge identitatea sau sã accepte acest … ããã … compromis. Încã se mai gândea la aceste douã opţiuni când… persoana mai sus menţionatã … l-a strâns pe sergentul Motan de o bucã. În aceste condiţii, tocmai când sergentul se pregãtea sã se ,,dezlipeascã" din aceastã situaţie … cineva a sãrit la ei şi i-a luat la bãtaie.
Pat: Terci de poponari?
Urs: Aşa cum i se mai spune, da. Astfel de cazuri se înmulţesc pe zi ce trece. Se pare cã nu avem ce sã facem în aceastã privinţã.
Pat: Nu ştiu dacã are vreo importanţ ã, dar sã ştiţi cã
Urs: Aşteaptã puţintel, lasã-mã sã termin. Motanul, te vei bucura sã afli, nu a fost grav rãnit. Este, evident, un om capabil sã aibã grijã de

propria piele. Însã - şi aici voiam, de fapt, sã ajung - în timp ce se apãra, plin de curaj, a fost nevoit sã îşi divulge adevãrata identitate. Ceea ce i-a obligat pe atacatori sã îl lase în pace.
Pat: A apucat sã îi vadã la faţ ã?
Urs: Nu chiar. Erau mari, asta a spus, parcã. Dar, cum ţi-am zis, ca sã scape de aceşti bandiţi …
Pat: Terciuitori de poponari.
Urs: Exact … şi-a dezvãluit adevãrata identitate faţ ã de acel bãiat - persoana în cauzã, cel de la care sperãm sã obţinem ceva informaţii.
Pat: A … da, înţeleg.
Urs: O încurcãturã de toatã frumuseţea. Ei, cam asta e povestea. Deci …
Pat Pãi …
Urs: Mã gândeam cã poate … Nu prea avem pe nimeni care sã accepte genul ãsta de misiune. E şi normal. Sigur cã aş putea sã dau ordine, însã mi-a venit o idee … Stai sã-ţi explic. Suntem pe cale sã arestãm un mare traficant de droguri, dacã persoana mai sus menţionatã ne va conduce la el. Pentru cã aceastã persoanã, ţi-o spun fãrã ocolişuri, am descoperit cã are obiceiul sã îşi ofere serviciile, din când în când, suspectului nostru. Deci persoana va fi ţinutã sub observaţie continuã în urmãtoarele sãptãmâni şi aşteptãm, în orice moment, o ocazie prielnicã. Bun. Ei, asta e situaţia. Existã însã o complicaţie, de care ne-am tot împiedicat. Bãiatul - persoana noastrã - este, de asemenea, încurcat cu … a fost … ããã … închiriat … folosit, dacã vrei, de … un demnitar din guvern.
Pat: O, Doamne.
Urs: Da. Exact. Demnitar. Un idiot şi jumãtate. Şi, vezi tu, noi îi cunoşteam lui de mult toate şmecheriile, nu asta era problema, dar nu şi faţ ã de aceastã persoanã a noastrã - ah, dracu' sã-l ia - faţ ã de cocota aia, rahatu' ãla mic care sper sã ne aducã pe drumul cel bun în afacerea asta cu droguri. Însã ce mi-e mie fricã e cã deputatul ãsta al nostru o sã fie la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, cu bãieţaşul nepotrivit. Vezi tu care-i treaba? … Cineva trebuie sã-l facã sã înţeleagã cã paraşuta aia micã de flãcãu e un … o … un … un paraşut periculos. Şi cã trebuie sã stea la mare distanţ ã de el, pentru propria sa siguranţã.
Pat: Nu se poate sã îi transmiteţi un mesaj prin intermediul Primului Ministru sau al…
Urs: Sergent! Te-ai tâmpit? Doar nu crezi cã avem discuţii de genul ãsta cu membrii guvernului! Nu putem sã-i facem una ca asta bietului dobitoc. Nu. Suntem de pãrere cã avertismentul trebuie sã vinã din partea unuia din tagma lui. Dacã nu te deranjeazã exprimarea …
Pat: Adicã eu.
Urs: Da. Întâlneşte-te cu el. Prinde-l când e singur. Ştii tu ce fel de basme sã-i îndrugi … Oricum, o sã repetãm toate astea în amãnunt … Despre bãieţelu' de-nchiriat … Spune-i despre el nişte lucruri care sã-l bage-n sperieţi pe amicul nostru. Fã în aşa fel încât sã nu se mai apropie vreodatã de el. Flãcãul ãla e otravã curatã - uite aici o pozã şi dosarul lui.
Pat: (Cu admiraţie.) Mmmm …
Urs: Cum?
Pat: (Schimbã viteza.) Mmmm … Mã gândeam cum e mai bine sã acţionãm.
Urs: Iar ãsta e prietenul nostru parlamentar.
Pat: (Râde.) Nu se poate … n-are cum sã fie el. Sigur e …

Urs: Este. Trebuie sã recunosc, şi pe mine m-a amuzat puţin …
Pat: (Râde zgomotos.) De acord, domnule Comandant. Sunt al dumneavoastrã… pentru misiune vreau sã zic.
Urs: Foarte bine. Promovarea poate deveni realitate chiar foarte curând, sergent. Ne gândeam sã abordãm subiectul în Parcul Palmerston, marţi seara. Acolo îi place lui sã iasã la agã ţat de obicei … Sunt sigur cã eşti … familiarizat cu locul respectiv.
Pat: Nu, domnule, nu am cãlcat în viaţa mea pe acolo.
(Pat se ridicã, îşi scoate, lent,
uniforma şi îmbracã nişte haine obişnuite.
Se aflã acum în Parcul Palmerston, noaptea.
Siluete se mişcã în penumbrã. Pat aşteaptã.
Îl vedem pe Deputat. Ezitã. Pat se apropie de el. Se privesc, apoi se duc, împreunã, cãtre un alt capãt al scenei. Se îmbrãţişeazã. Deputatul îşi bagã mâna pe sub cãmaşa lui Pat, dupã care îi desface fermoarul de la pantaloni şi începe sã-l pipãie.)
Pat: (Prefãcându-se surprins.) Parcã te ştiu de undeva.
Deputatul: Eşti sigur?
Pat: Nu te-am vãzut cumva la televizor? Într-o searã, la ,,Ştiri"?
Deputatul: Poate cã da. Am apãrut de câteva ori.
Pat: Exact. Ce chestie …
Deputatul: Acum putem sã continuãm?
Pat: Da … desigur. (Îi mângâie faţa plin de afecţiune.) N-am mai fost niciodatã cu cineva de la televizor.
Deputatul: E seara ta norocoasã. Hai, sã lãsãm asta acum …
Pat: Pari un om de treabã, nu aşa cum spunea Şobolanul cã eşti.
Deputatul: Cum? Ce Dumnezeu tot îndrugi acolo?
Pat: Şobolanul. Îl cunosc pe Şobolan. Îl ştii şi tu, nu-i aşa? Cel puţin el aşa spunea …
Deputatul: Habar n-am despre ce vorbeşti.
Pat: Ai dreptate … Probabil cã bãtea câmpii. Zicea cã eşti un dobitoc. Şobolanul ãsta bârfeşte pe toatã lumea.
Deputatul: Du-te dracu'. Hai s-o lãsãm moartã.
(Se pregãteşte sã iasã.)
Pat: Nu, aşteaptã puţin. E spre binele tãu. (Deputatul se opreşte.) Poate cã nu-l cunoşti, poate am înţeles eu greşit. Îmi cer scuze. Nici mie nu-mi place de Şobolan, nu poţi avea încredere în el. O face pentru bani. Eu nu accept niciodatã bani. Ascultã, n-ar trebui sã-ţi spun toate astea, dar acum nu mai conteazã … Şobolanul zicea ceva despre nişte fotografii … ştii tu … el şi cu tine … Poze. Cred cã vrea sã le vândã, ori ţie ori altcuiva care ar fi interesat. Dar dacã zici cã nu-l cunoşti, n-ai de ce sã te temi. N-are nici o importanţ ã. Oricum, nu cred cã ar avea curajul s-o facã … deşi nu poţi sã ştii, e un tip destul de imprevizibil. Ca sã fiu sincer, mie îmi place la nebunie cum aratã, însã tot nu m-aş apropia de el. E periculos.
Deputatul: Dumnezeule. O, Doamne …
Pat: Nu ştiu ce sã zic. Poate cã am înţeles eu greşit. Mai bine nu te mai gândi, haide … Ar fi trebuit sã-mi ţin gura. Hai, vino înapoi.
(Îl apucã de mânã şi îl trage spre el.)
Deputatul: Nu … nu. O, Doamne.
Pat: N-am vrut sã … singurul lucru e cã ia bani, iar pentru mine un tip care ia bani e … mã rog … Hai, vino încoace, îmi place de tine.

Deputatul: Nu … nu … Nu pot acum … Rãmâi cu bine. Nu ţi-ai bãtut joc de mine, nu-i aşa? Vreau sã zic … drace… jigodia aia împuţitã. Iisuse. Rãmâi cu bine.
(Dispare. Pauzã. Pat începe sã râdã. E mulţumit de sine. Un bãrbat se apropie de el.)
Pat: (În şoaptã.) Da … da, sigur.
Bãrbatul: Îmi place cum arã ţi.
Pat: Du-te dracu'.
Bãrbatul: Pardon.
(Bãrbatul se întoarce sã plece. Pat şopteşte în urma lui.)
Pat: Nu, aşteaptã. Vino încoace.
(Bãrbatul vine spre el. Pat îi bagã mâna în pantaloni şi începe sã-l masturbeze.)
Pat: Î ţi place? E bine aşa?
(Bãrbatului îi place. Un telefon începe sã sune. Bãrbatul scoate din buzunar telefonul şi i-l dã lui Pat sã rãspundã. Este Pisicuţa.)
Pisicuţa: Domnule sergent.
Pat: Da.
Pisicuţa: Mi-am amintit ceva. Mi-aţi spus sã vã sun în caz cã …
Pat: Da, sigur …
Pisicuţa: Mi-am dat seama chiar astãzi, când intram în ,,Morcovul".
Pat: În ce intrai?
Pisicuţa: În ,,Morcovul". Ştii dumneata … restaurantul pentru vegetarieni, peste stradã de clãdirea noastrã. Intru acolo în fiecare zi, e foarte plãcut. O mulţime de prieteni de-ai mei - care nici mãcar nu sunt vegetarieni - au intrat acolo şi au fost foarte satisfãcuţi …
Pat: Scuzã-mã cã te întrerup … Ce anume ţi-ai amintit?
Pisicuţa: Atunci când am strigat la ei. De la fereastrã. Specialitatea casei la ,,Morcovul" este exact ceea ce mâncam în seara cu scandalul. Spaghete cu spanac. De-aia mi-am adus aminte. Imediat cum am simţit mirosul de spanac, chipul lui mi-a apãrut în faţa ochilor, limpede ca cristalul …
Pat: Al cui?
Pisicuţa: Al unuia dintre atacatori. Când am ţipat la ei, unul s-a uitat în sus, spre mine, m-a privit drept în faţ ã. Mi-a revenit în minte chipul lui. L-aş recunoaşte dintr-o mie.
Pat: Bine. Bravo. Descrie-l.
Pisicuţa: A, nu … Nu cred cã pot.
Pat: Cum?
Pisicuţa: Nu. Nu. N-aş putea sã fac asta. Eu sã … de-astea, culoarea ochilor sau a pãrului sau, sau … alte lucruri dintr-astea … Nu pot.
Pat: Ce vrei sã spui? Ai zis cã l-ai recunoaşte dintr-o mie.
Pisicuţa: Da, da, exact. Dacã l-aş vedea. Înţelegeţi ce vreau sã spun? Dacã ar fi sã-l recunosc, sã-l aleg dintre mai mulţi suspecţi. Aş intra pe uşã şi l-aş vedea imediat. Fãrã sã ezit, fãrã sã ezit … Fãrã. Serios vã spun.
Pat: Nu se poate, totuşi … Mãcar spune-mi în general … Era blond sau brunet?
Pisicuţa: Pãi … pãi … pãi, nu ştiu. Nu pot sã mã gândesc aşa … pur şi simplu. Îmi pare rãu. Numai dacã l-aş vedea. Nu ştiu dacã vã poate fi de vreun folos.

Pat: Nu prea. Numai în cazul în care îl prindem, numai aşa …
(Se opreşte şi cade pe gânduri.)
Pisicuţa: Alo … Alo, domnule sergent.
Pat: (Ca pentru sine, entuziasmat de ideea care i-a venit.) Da … O, da … Da!
Pisicuţa: Cum? Alo. Cu mine vorbiţi?
Pat: Da. Cu tine. Pot sã trec sã te vãd?
Pisicuţa: Da.
Pat: Chiar acum?
Pisicuţa: Da. Sigur. Dar de ce? Ce s-a întâmplat?
Pat: Dacã eşti dispusã sã mã ajuţi, intrãm sub acoperire.
(Pat se întoarce spre Ginger, care acum aratã mult mai bine.)
Pat: Cât te mai ţin aici?
Ginger: Câteva zile.
Pat: Nu mai ai mult. Arã ţi … arã ţi mult mai bine.
Ginger: Mulţumesc.
Pat: Am sã-i prind pe nenorociţi.
Ginger: Ştiu. Mi-ai mai spus o datã.
Pat: Nu, serios vorbesc. Am nevoie de o informaţie.
Ginger: Ce anume? Ţi-am spus deja cã nu îmi amintesc nimic despre ei. În afarã de un singur lucru …
Pat: Da?
Ginger: Ţi-am spus cumva cã vorbeau cu accent din nord?
Pat: Mulţumesc pentru ajutor. Tocmai ai redus numãrul suspecţilor la douã milioane.
Ginger: Uite de-asta nu m-am fãcut detectiv.
Pat: Te înţeleg. Acum, ce voiam sã îmi spui … Totul s-a întâmplat într-o miercuri searã. Iar tu erai în clubul ,,George". Aşa este?
Ginger: Da.
Pat: Î ţi aminteşti pe la ce orã ai plecat din club?
Ginger: Mai târziu decât ar fi trebuit.
Pat: Hai, te rog …
Ginger: Pe la douã. Am tras lozul câştigãtor, aşa cã am plecat. Cel puţin aşa credeam atunci. Rahatul ãla fricos …
Pat: Da, da, înţeleg. Crezi cã aţ i trecut din întâmplare pe lângã tipii ãia şi totul s-a întâmplat, cum sã zic … spontan? Sau crezi cã se învârteau prin zonã şi aşteptau sã aparã … mã rog …
Ginger: Fetiţele? … Bombonicile? …
Pat: Da, ştii ce vreau sã spun …
Ginger: Sã ştii cã eşti foarte drãguţ în naivitatea ta, domnule poliţist.
Pat: Da, sigur. Sergent. Ei bine, ce crezi?
Ginger: Iartã-mã, iartã-mã - sergent. Pãi, ce sã zic, cred cã a doua variantã.
Pat: Deci stãteau la pândã.
Ginger: Da … Nu te supãra cã ţi-o spun, dar te porţi de parcã e prima oarã, de la Rãzboiul de Independenţ ã, când se întâmplã aşa ceva. Sã ştii cã noi, panseluţele, o luãm pe coajã cam în fiecare sãptãmânã.
Pat: E prima datã când am de-a face cu o astfel de … contravenţie.
Ginger: Era şi cazul … Poate o sã devii sfântul nostru protector. Tu chiar iei toatã treaba asta în serios, nu-i aşa?
Pat: Da.
Ginger: De ce? De ce oare, sergent? În orice caz, sper cã nu pentru vreo

promovare. Asta ca sã îţi dau un sfat … în caz cã ai pornit pe un drum greşit.
Pat: Eu … eu … eu îmi fac doar datoria.
(Pat se întoarce şi pleacã. Este noapte acum. Pisicuţa îl însoţeşte.)
Pat: Pãrea foarte surprins de faptul cã iau cazul ãsta în serios.
Pisicuţa: Acum ce sã zic - fãrã sã jignesc pe nimeni - e destul de neobişnuit pentru un poliţist. Trebuie sã recunoşti. Doamne, vin aici cârduri întregi, vezi?
Pat: (Simplu, obişnuit cu mulţimea de homosexuali din club.) Pãi da, e miercuri seara. (Îşi dã seama.) Adicã … da … Ginger zicea cã e o searã mai specialã, muzica anilor '80 … Ştii şi tu cum e.
Pisicuţa: E super. Trebuie sã vin şi cu el într-o searã. Când se face bine. Cât e ceasul?
Pat: Douã şi un sfert. Ascultã, ştiu cã nu e normal … vreau sã zic, obişnuit, pentru un poliţist sã … înţelegi. Dar Ginger bãnuieşte cã aş avea un motiv ascuns pentru care fac toate astea.
Pisicuţa: Şi, ai? Auzi? … Muzica e nemaipomenitã …
Pat: Nu. Nu. Eu îmi fac, pur şi simplu, datoria. Uite - tu, de exemplu. Tu nu eşti obligatã sã fii aici. Sã faci ceea ce faci acum.
Pisicuţa: Dar eu sunt prietenã cu el.
Pat: Da, sigur, ştiu asta.
Pisicuţa: Are cumva suspiciuni în ceea ce te priveşte?
Pat: Nu … nu … Nu cred cã e vorba de asta. Însã am simţit un fel de tensiune, ca şi când ar fi trebuit sã mã explic faţ ã de el.
Pisicuţa: În ce sens?
Pat: Nu ştiu … sã mã explic, înţelegi … ca şi când …
Pisicuţa: Nu pricep ce vrei sã spui.
Pat: Da, ştiu … eu sunt … cum sã îţi zic …
Pisicuţa: Cum?
Pat: (Schimbã repede subiectul.) Ia uitã-te! Ãla de-acolo e?
Pisicuţa: A … nu.
Pat: Eşti sigurã? Are o faţ ã destul de suspectã.
Pisicuţa: Ţi-am mai explicat o datã. Dacã îl vãd, îl recunosc imediat.
Pat: OK. OK.
Pisicuţa: Ce încercai sã-mi spui mai devreme?
Pat: A … nu, nimic.
Pisicuţa: (Brusc.) Domnule sergent, sãrutã-mã, repede!
(Se sãrutã în timp ce un bãrbat, Boul, trece pe lângã ei.)
Pisicuţa: (În şoaptã.) El e.
Pat: Cum?
Pisicuţa: (În şoaptã.) Ãla e. Uite. S-a oprit.
Pat: Eşti sigurã?
Pisicuţa: Absolut sigurã.
Pat: Bine. Vino cu mine.
(O trage de-o parte. Îşi dã jos pardesiul şi îşi pune echipamentul de discotecã. Îi dã sã ţinã o oglindã şi îşi aranjeazã pãrul în mod diferit Pisicuţa îl priveşte uimitã, cu oglinda în mânã.)
Pat: (Mulţumit de rezultat, ca între fete.) Ce pãrere ai?
Pisicuţa: Vai, domnule sergent, nu ştiu, e de-a dreptul …
Pat: (Revine la vocea de poliţist.) Pot sã trec neobservat? … Sã par homosexual, vreau sã spun ...

Pisicuţa: Cu brio.
Pat: Bun. Sã stai cât mai departe.

(Se îndreaptã spre Bou. În timp ce trece pe lângã el, îi zâmbeşte dulce.)
Pat: Ce mai faci? …
(Îşi continuã drumul. Boul se ia dupã el şi îi sare în spate.
Pat scoate rapid o bâtã scurtã şi îl loveşte în cap.
Boul e luat prin surprindere. În timp ce se prãbuşeşte,inconştient, Pat îl mai loveşte de câteva ori.)
Pat se apleacã asupra lui în tãcere. Pisicuţa se apropie de ei.)
Pat: Acum o sã sun la Poliţie. Mâine vei fi chematã sã îl identifici ca fiind unul dintre atacatori.'în regulã?
Pisicuţa: Da … da … am înţeles.
(Pat se ridicã. Între timp, un alt bãrbat - Viezurele - vine şi îngenuncheazã în faţa lui pentru o partidã de sex oral.
Pat are, evident, o expresie de relaxare totalã.)
Pat: Da, aşaaa … Bine … da …
(Se aude un „mulţumesc" molfãit.)
Pat: Mie îmi place ocupaţia pe care o am. Ţie îţi place ceea ce faci? (Nici un rãspuns.) Mã refer la slujbã … La început o uram, pur şi simplu. Mã simţeam, cum sã-ţi explic … ca nuca-n perete. Dar, mmmm … deodatã, brusc, a devenit palpitant, s-au deschis mii de posibilitãţi. Oooo … daaa … Nici nu-mi vine sã cred. Parcã aş fi …
Viezure: Vrei sã mã opresc?
Pat: Cum?
Viezure: Uite care-i chestia: dacã nu ai chef, poţi sã-mi spui, nu-i nici o problemã.
Pat: A, nu, iartã-mã … Nu, e foarte bine … E foarte foarte bine.
Viezure: Atunci nu mai vorbi atât. Sau, dacã tot simţi nevoia sã spui ceva, nişte ţipete de extaz ar fi chiar binevenite.
Pat: Da, bine. Ai perfectã dreptate. Îmi cer scuze. Doar cã mi-am dat seama cât de palpitantã e munca pe care o depun în momentul ãsta. Munca ta este palpitantã?
Viezure: Absolut deloc, lucrez la emisiunea „Surprize, surprize".
Pat: Adevãrat? Eşti al doilea amic al meu care apare la televizor.
Viezure: Eşti încã tânãr, o sã mai cunoşti multã lume. Şi care e, mã rog, ocupaţia ta care îţi produce atâta satisfacţie?
Pat: Eu … pãi ...'sunt … sunt funcţionar public.
Viezure: Nasol.
Pat: Dar urmeazã sã fiu promovat.
(Intrã Urs.)
Urs: Nu e tocmai o promovare. Vreau sã spun cã rãmâi tot la rangul de sergent. Însã vei fi sergent-detectiv. Te intereseazã?
Pat: Da, cu siguranţã.
Urs: Ai fãcut o treabã bunã cu prietenul nostru din Parlament. Nu s-a mai apropiat de nimeni de când ai stat de vorbã cu el. Nici mãcar nu mai pãrãseşte domiciliul dupã ce se întunecã. Stã mai tot timpul în casã şi vorbeşte cu mãmica lui la telefon. Între timp, noi am îndeplinit misiunea cu succes. Aşa cum ne aşteptam, bãieţelul de închiriat, Şobolanul, ne-a dus la omul nostru. Am pus mâna pe un transport de droguri care venea din Cork, de pe Coasta de Vest şi i-am arestat pe toţi. Mã rog, pe toţi cu

excepţia Şobolanului - a dispãrut fãrã urmã.
Pat: Mã bucur cã totul s-a terminat cu bine.
Urs: Deci, bun venit la Brigada de Detectivi. Şi mai am o veste bunã pentru tine. Se zvoneşte pe la Guvern cã se va schimba legea … ştii tu … legea cu privire la … înţelegi? …
Pat: Homosexuali?
Urs: Drãcoveniile alea, toţi ãia aşa … ca tine …
Pat: Da, parcã am auzit şi eu câte ceva. Deci e adevãrat?
Urs: Da, sã ştii cã asta a uşurat mult lucrurile în privinţa avansãrii tale. Dar sã nu uiţi totuşi de avertismentul pe care ţi l-am dat. Rãmâne valabil. Ai înţeles?
Pat: Da, sã trãi ţi.
Urs: Discreţie. Faptul cã nu mai eşti în afara legii nu înseamnã cã eşti deasupra ei. Fãrã farduri la serviciu şi parfumuri exotice, ne-am înţeles?

Pat: (Enervat.) Dacã tot a venit vorba, sã ştiţi cã nu m-am dat niciodatã cu …
Urs: Gata, gata, sã ne pãstrãm calmul. Nu vreau decât sã te previn. Ştiu cã tu eşti, de fapt, un bãrbat în toatã firea. Nimeni nu e perfect. Haide, sã nu mai deschidem subiectul ãsta vreodatã! Nu-i mai bine aşa? Acum du-te. Predã uniforma la magazie şi o sã ţi se dea un costum nou. Şi baftã, domnule sergent-detectiv!
(Pat pleacã sã se îmbrace într-un costum nou. Se priveşte cu admiraţie în oglindã. Intrã Ginger. Acum este la el acasã, dar pare încã slãbit. Pat înainteazã spre el.)
Pat: Salut.
Ginger: (Se lumineazã la faţ ã.) O, salut, domnule sergent.
Pat: Ããã … sergent-detectiv. Pot sã intru?
Ginger: Da, sigur. Mã bucur sã te revãd. Deci acum eşti detectiv?
Pat Mdaa …
Ginger: Şi ãsta-i noul tãu costum?
Pat: Da.
Ginger: Mmmm … nu… nu prea merge … Nu poţi sã-i convingi sã-l angajeze pe Jean-Paul Gaultier sã facã nişte mici schimbãri? Ce zici?
Pat: Nu prea cred.
Ginger: Deci ai scãpat definitiv de uniformã?
Pat: Cu siguranţã.
Ginger: Pãcat.
Pat: Da, ştiu - întotdeauna ţi-au plãcut bãrbaţii în uniformã.
Ginger: Nu întotdeauna. Numai din când în când.
(Pat e puţin stânjenit. Scurtã pauzã.)
Pat: Şi, în rest? Am trecut sã vãd cum te mai simţi.
Ginger: Sunt bine. Mã refac. Şi îmi pare tare bine cã ai venit sã mã vezi. N-am apucat sã îţi mulţumesc.
Pat: Pãi, dã-i drumul.
Ginger: Bine, atunci: îţi mulţumesc. Şi felicitãri. Pot sã îţi spun Detectivul Delicat de acum înainte?
Pat: Cum?!
Ginger: Îmi cer scuze. Sã nu mã înţelegi greşit, nu vreau sã insinuez nimic. M-am referit la modul în care te-ai purtat cu mine, la felul cum ai

acţionat în toatã istoria asta … Eşti un om ieşit din comun, sã ştii.
Pat: Mie-mi spui!
Ginger: Te grãbeşti sau ai timp sã bei ceva?
Pat: Vreau sã beau. Fãrã-ndoialã.
Ginger: Ce preferi?
Pat: Whisky. Dacã ai.
Ginger: S-a fãcut. (Toarnã bãuturile.) Te-ai mai vãzut cu Pisicuţa de atunci?
Pat: Nu.
Ginger: E acasã. Ar trebui sã treci pe la ea înainte sã pleci. I-ai schimbat viaţa, crede-mã. Ştii tu - chestia cu misiunea sub acoperire. N-a mai trãit o asemenea aventurã de când s-a deschis restaurantul pentru vegetarieni de vizavi. Numai despre asta vorbeşte.
Pat: E o fatã curajoasã.
Ginger: Şi eu aş face la fel pentru ea. Nu. Mint. Poate cã totuşi aş alerga doi kilometri pentru ea. Dar ca sã stau eu la pândã pe o noapte friguroasã ca aia, sã mã plimb ore în şir pe alei întunecoase, urmãrind nişte matahale de bãrbaţi … deşi, dacã stau mai bine sã mã gândesc …
Pat: S-a comportat extraordinar. A luat totul în serios. Era aranjatã toatã, de parcã ar fi …
Ginger: Sã te mai şi aranjezi … Da, parcã sunã cunoscut. Mai spune-mi.
Pat: Mã rog, ideea era sã ne purtãm ca o pereche de îndrãgostiţi. Aşa cã am stat în colţul strãzii St. Dame, ţinându-ne de mânã şi aşteptând. Chiar intrase în rol Pisicuţa. Am impresia cã se credea Ingrid Bergman.
Ginger: Mie mi-a spus cã Vivien Leigh. În sfârşit, continuã …
Pat: Şi când l-a recunoscut pe tip, m-a apucat şi mi-a zis: ,,Sãrutã-mã". Eu habar n-aveam ce se întâmplã. ,,Sãrutã-mã, n-auzi!". Mi-a ordonat, pur şi simplu …
Ginger: Ai avut probabil senzaţia cã ai câştigat miliardul la loterie.
Pat: Nu prea … vreau sã spun, nu prea îmi ardea mie de asta, eu aveam altã treabã, dar totuşi am sãrutat-o şi atunci ea mi-a şoptit: ,, Alã e" … Şi chiar el era.
Ginger: Fantastic. Ai pupat şi fata şi l-ai snopit şi pe ãla în bãtaie. Eşti probabil idolul secţiei de poliţie, invidiat de toatã lumea. Şi ia spune-mi, a fãcut-o ca şi cum ar fi dorit sã o facã?
Pat: Ce vrei sã spui?
Ginger: Haide, ştii tu - era o situaţie destul de romanticã, iar Pisicuţa e o fatã drãguţ ã, nu-i aşa?
Pat: Da, presupun … Nu m-am gândit la asta.
Ginger: Hai, domnule detectiv … Nu face pe inocentul … Fetei nu îi plãcea situaţia în sine, ei îi plãcea de tine. Sã nu-mi spui cã nu ţi-ai dat seama de asta.
Pat: Cum? Nu-nu-nu … Vorbeşti serios? …
Ginger: Da. Şi … mai ştiu cã nu are pe nimeni.
Pat: Înţeleg.
Ginger: Sigur, dacã o întrebi îţi va spune cã asta-i alegerea ei … însã eu nu cred. Nimic nu i-ar face mai mare plãcere decât sã aibã o relaţie stabilã.

Pat: Da, sigur … La fel şi mie.
(Se apleacã şi îl sãrutã pe Ginger.
Acesta e şocat, însã nu îl respinge.)
Ginger: Dumnezeule! Ei bine, sã ştii cã asta explicã multe.
Pat: Iartã-mã, Ginger.
Ginger: Nu face nimic.
Pat: Nu, n-ar fi trebuit … Îmi pare rãu, dar … dar îmi place de tine.
Ginger: Înţeleg … Pãi … (Ezitã un moment, apoi continuã.) Şi mie îmi place de tine … mai puţin costumul.
Pat: Da?
Ginger: Da.
(Îl sãrutã pe Pat. Intrã Pisicuţa.)
Pisicuţa: Hei, Ginger, cobor pânã la …
(Se opreşte brusc. Pat şi Ginger se uitã spre ea. Pauzã.)
Ginger: A … bunã. Ascultã, ţ ii minte când mi-ai spus cât de mult îţi place de domnul sergent? Ei bine, tocmai am descoperit un secret pe care cred cã va trebui sã-l afli şi tu.
(Telefonul începe sã sune. Pisicuţa încearcã sã îşi ascundã jena.)
Pisicuţa: Ba nu … nu … nu … da … am înţeles … sigur cã da … nici o problemã. Serios … Bãieţi, sunã cumva un telefon? O fi oare al meu? Mã duc sã vãd … mã … mã bucur pentru voi … sunt … sunt într-adevãr … adicã ştiţi şi voi … e bine … e foarte bine … e … telefonul. Nu-i al vostru, nu-i aşa? … Mã duc sã-l verific pe-al meu.
(Iese. Telefonul sunã în continuare. Pat şi Ginger se îndreaptã ţinându-se de mânã spre pat. Dispar amândoi sub cearşafuri. Telefonul continuã sã sune. Pat reapare cu telefonul în mânã.
În timp ce vorbeşte, Ginger îl mângâie plin de afecţiune.)
Pat: Da.
Urs: Bunã seara, sergent, îmi cer scuze pentru ora înaintatã …
Pat: Nu face nimic … Dar ce orã este?
Urs: E aproape patru dimineaţa. Mi-e teamã cã avem nevoie de tine.
Pat: Da, sigur. Ce s-a întâmplat? (Lui Ginger, care îl gâdilã.) Ssssst.
Urs: Cunoşti cumva un local numit „Cãlãreţul fãrã cap"?
Pat: Da … cred cã îl ştiu.
Urs: Mã gândeam eu, având în vedere cã e o speluncã dintr-aia … cum le ziceţi voi - „saunã de noapte".
Pat: Exact, aşa e.
Urs: Care om normal la cap se duce sã facã saunã la ora patru dimineaţa, spune-mi şi mie?
Pat: Poate de-aia îi şi spune cãlã…
Urs: Nici un om normal - ãsta e rãspunsul! Mai ales dupã ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta.
Pat: Am înţeles, sã trãiţi! Aveţi perfectã dreptate. Dar ce anume s-a întâmplat?
(Atât Pat cât şi Ginger au devenit atenţi şi ascultã.)
Urs: Prietenul tãu, deputatul, a fost gãsit mort pe o strãduţã, chiar în faţ ã la „Cãlãreţul".
Pat si Ginger: Cum!?
Urs: Pardon? … Alo!

Pat: Nu, nimic. (Lui Ginger.) Ssst.
Urs: Circumstanţele sunt cel puţin dubioase, cum se spune prin filme. Aşa cã m-am gândit sã te sun, dat fiind cã e genul de investigaţie pe care unul ca tine … mã-nţelegi …
Pat: Aşa, mai dubios …
Urs: Mã rog, e în avantajul tãu. Cât de repede poţi, ne-am înţeles?
Pat: Imediat, sã trãiţi.
(Lasã telefonul. Îl sãrutã pe Ginger.)
Pat: Crezi cã te poţi obişnui cu aşa ceva?
Ginger: Depinde cine te sunã la ora asta.
Pat: Un cap de familie gras, tatãl a cinci copii.
Ginger: O fi de-al nostru dar se ascunde.
Pat: Somn uşor.
(Pat sare din pat şi vine lângã Urs. Suntem la locul crimei. Fotografi, presã, atmosferã. Urs se apropie de cadavru.)
Urs: Atac de inimã, sergent. Este evident cã se plimba liniştit pe strãzile Dublinului la patru dimineaţa, când, deodatã - aaaah - o durere în inimã şi, fãrã sã-şi dea seama ce se-ntâmplã, se târãşte treizeci de metri pe o alee necunoscutã, apoi cade mort. Faptul cã se afla în faţa unui local jegos de poponari e numai o purã coincidenţ ã. Scuze, nu voiam sã te jignesc.
Pat: Nu-i nimic.
Urs: Bun. Acum, ce vreau de la tine e sã afli tot adevãrul.
Pat: Adevãrul? Sunteţi sigur, domnule?
Urs: Da, adevãrul. Vreau sã zic, ştim cu toţii ce s-a întâmplat de fapt. Toatã lumea ştie cã era înãuntru şi se ardea la … la ce vã ardeţi voi de obicei. Dumnezeule mare, saunã la patru dimineaţa **... în** sfârşit, nu mã intereseazã detaliile astea cât mã intereseazã sã aflu dacã a fost sau nu un accident.
Pat: Bãnuiţi cã nu.
Urs: Nu ştiu ce sã zic. Parcã ceva nu e în regulã. Mai întâi, cã e vineri noaptea, iar deputatul se ducea acasã la mãmica lui în fiecare week-end. Lãsa treburile de genul ãsta pentru restul sãptãmânii.
Pat: Deci credeţi cã avea un motiv anume sã se-nvârtã pe aici tocmai în seara asta?
Urs: Exact. În al doilea rând, deputatul nu avea probleme cu inima. Iar atacurile de cord mai pot fi şi provocate. Am cerut legistului sã verifice asta. În al treilea rând, şi poate cel mai important - încã nu am dat de Şobolan. Parcã l-a înghiţit pãmântul. Poate - spun poate, fiindcã nu am nici un fel de dovadã - poate totuşi existã o legãturã între toate astea.
Pat: Mie mi se pare mai mult o coincidenţ ã faptul cã …
Urs: Ascultã! În toatã povestea asta nu existã numai perverşi notorii şi bãieţei de închiriat. Avem de-a face cu o întreagã reţea criminalã. Nu mi-o lua în nume de rãu, însã pederaştii sunt fie nişte oameni trişti, fie rãi. Întâi, îşi distrug propriile vieţi, dupã care le distrug pe cele ale oamenilor din jurul lor. Ştiu şi eu? Poate cã tocmai tu eşti excepţia care confirmã regula. Probabil cã deputatul se credea şi el una din excepţii. Dar dacã toatã … mascarada asta ascunde o activitate criminalã? Dacã avem

aici, în faţa noastrã, un asasinat, vreau sã o ştiu şi eu. Acum mã înţelegi? Pot sã am încredere cã îţi vei duce treaba la capãt? Vorbesc din punct de vedere profesional.
Pat: Da. Da, sigur.
Urs: Bun. A, încã ceva - nu pune la inimã dacã mai zic şi eu câte una-alta din când în când. Ştii cã am mari speranţe în tine. De la „detectiv" la „inspector" nu-i decât un pas. Şi, cine ştie, poate cã greşesc eu, poate cã amicul nostru chiar a exagerat în noaptea asta. S-a excitat mai mult decât trebuia, nu? O sã aflãm precis la autopsie. Acum treci la treabã, bãiete.
(Iese.)
Pat: Ginger … Ginger, te rog, strânge-mã în braţe.
Ginger: Ce-i? … Ce s-a întâmplat, domnule sergent …
Pat: Nimic … nu-i nimic …
(Ginger se ridicã şi Pat îl strânge puternic în braţe.
Întuneric pentru câteva clipe.
Acum sunt aşezaţi pe pat, exact ca şi la începutul piesei.)
Pat: Ştii, câteodatã am nevoie sã fiu strâns în braţe. Î ţi aminteşti cum te-am rugat în noaptea aceea, Ginger? Eram demn de toatã mila. Şi, bineînţeles, tu m-ai cuprins în braţele tale şi m-ai ţinut pânã ce m-am liniştit Fãrã nici un fel de întrebãri. Aşa cã nu am mai apucat sã îţi spun ce îmi zisese Comandantul. Oare de ce am ţinut secret? Ştiam atunci ce urmează sã fac?
Simţeam cumva trãdarea cum mi se strecoarã în suflet? Sigur, nici eu nu ştiam despre tine. Nu ştiam cã şi tu ai ceva de ascuns. Amândoi înotam în aceeaşi mizerie. Însã m-am simţit atât de bine în noaptea aia, cu tine, şi viitorul ar fi trebuit sã fie perfect. Dumnezeule, aveam, în sfârşit, tot ce îmi dorisem - un iubit adevãrat, un prieten cu care sã pot vorbi.
Şi o misiune de detectiv. O misiune de îndeplinit. La capãtul cãreia totul avea sã fie bine. Spune-mi, Ginger … De ce totuşi mi-era teamã cã ceva, undeva, e complet greşit?
(Rãmân în continuare îmbrãţişaţi. Întuneric.)

ACTUL II

(Luminile se aprind dupã prima replicã.
Pat îl ţine în braţe pe Ginger, la fel ca şi la începutul piesei.)
Pat: Dar un om trebuie sã-şi afle drumul chiar şi pe strãzi mai ocolite şi întunecoase. (Luminile se aprind.) Când este ucis un deputat - chiar şi unul din opoziţie - consecinţele sunt grave. N-am dreptate, Ginger? Î ţi aminteşti ce s-a întâmplat?
La televizor nu s-a vorbit decât despre asta timp de o sãptãmânã. Psihologi au apãrut ca sã ne lumineze asupra modului în care gândesc homosexualii ascunşi în viaţa publicã. Deputaţi din Limerick şi Louth au fãcut apel pentru reintroducerea pedepsei cu moartea. Nu mai ştiu dacã se refereau la ucigaşi sau la deputaţii homosexuali.

A, era sã uit, dupã numai o sãptãmânã, s-a publicat o carte în care ni se explica în detaliu ce s-a întâmplat. Pacã era un coşmar.
Şi peste toate astea - eu. Lucrând sub acoperire. Ţie nu prea îţi spuneam ce se întâmplã. Tu erai foarte discret, înţelegãtor. Poate cã te preocupau alte probleme. Vorbeam destul de rar despre subiectul ãsta. La fel ca şi comandantul Urs, la ştirile de searã, când bãtea câmpii despre „indicii preţioase", „progrese rapide" şi „urmãriri generale". De fapt, eu eram singura lui speranţã. Detectivul lui homosexual care scormonea întruna, îngropat pânã la gât în gunoi.
Pe de altã parte, Urs avusese dreptate. Dupã douã zile, am avut rezultatele autopsiei - cineva îi pusese deputatului în bãuturã un stimulent care i-a provocat infarctul. Era într-adevãr vorba de o crimã. Ce bãuse oare în noaptea aceea la saunã? Rãspunsul dat de personalul amabil al localului a fost chiar surprinzãtor.
(Apare Dihorul, unul dintre angajaţii saunei,
în costum de baie.)
Dihorul: Ceai. Întotdeauna bea ceai când venea aici. Tone de ceai.
Pat: Ciudat, deci: deputatul era un om mult mai puţin vicios decât s-ar fi crezut. Atunci cine îl însoţise în seara respectivã? De data asta, personalul amabil al saunei a devenit extrem de vag în declaraţii. În concluzie, ancheta oficialã n-a dat prea mari rezultate. Nu mai rãmânea decât o singurã soluţie.
(Pat se dezbracã de haine şi se înfãşoarã într-un prosop alb.
Pe scenã, apar şi alţi bãrbaţi purtând prosoape.
Pat se apropie de Dihor.)
Dihorul: Ce comandaţi?
Pat: Orice în afarã de ceai, mulţumesc.
Dihorul: (Râzând.) Te rog, nu. Am auzit la bancuri pe tema asta sã îmi ajungã toatã viaţa.
Pat: Vãd cã totuşi nu a gonit clienţii.
Dihorul: Glumeşti? Niciodatã n-a fost aşa de plin.
Pat: Erai de serviciu în noaptea când s-a întâmplat?
Dihorul: Chiar eu am fãcut ceaiul. Îi plãcea tare.
Pat: Sigur nu l-ai fãcut prea tare?
Dihorul: Nu mã-ntreba ... Cãcãnarii ãia de poliţişti m-au anchetat de parcã eu eram principalul suspect.
Pat: A, poliţiştii, desigur. Ţi-au fãcut zile grele?
Dihorul: În afarã de faptul cã mã strigau tot timpul „poponar împuţit", nu prea.
Pat: Şi care a fost, de fapt, toatã povestea? Era singur sau mai era cu cineva?
Dihorul: Normal cã era singur. Altfel ar mai fi venit aici?
Pat: Da, ai dreptate. Sãracul … Mãcar a avut şi el parte de ceva distracţie înainte sã dea colţul?
Dihorul: Nu prea. Nu cã n-ar fi vrut …
Pat: Ce vrei sã spui?
Dihorul: Pãi chiar dupã ce a venit el, în noaptea aia, a mai apãrut cineva - o bucãţicã de toatã frumuseţea. Deputatul nu-şi mai putea dezlipi ochii de pe el.
Pat: Nu cumva era Şobolanul?
Dihorul: Nu. Dar de unde pânã unde? Îl cunoşti pe Şobolan?

Pat: Toatã lumea îl ştie pe Şobolan, ce mama naibii! Nu … N-ar trebui sã spun asta, dar … am auzit cã … la dracu' … chiar Şobolanul mi-a spus cã a fost cu deputatul de câteva ori.
Dihorul: Pe bune? Habar n-aveam. Apropo, cã tot a venit vorba, nu l-am mai vãzut pe Şobolan de nu mai ştiu când …
Pat: Nici eu. Cred cã se ţine deoparte, la adãpost.
Dihorul: Şi eu aş face la fel.
Pat: Deci nu era el?
Dihorul: Nu, nu ştiu cine era tipul ãla. Era genul de ,,latin lover", înalt, brunet. Drãguţ, însã puţin ciudat. În rest, nu ştiu nimic despre el. N-a scos nici mãcar un cuvânt, parcã era mut.
Pat: Şi, ce s-a întâmplat?
Dihorul: Pãi, nimic deosebit. Deputatul se tot holba la el şi îşi lingea buzele ca un câine bãtrân. Când tânãrul a intrat la saunã deputatul s-a repezit dupã el, iar apoi, vreo zece secunde mai târziu, tânãrul a ieşit în mare vitezã. Nu eram foarte atent la tot ce se întâmpla, însã, dupã un minut, l-am vãzut gata îmbrãcat, îndreptându-se spre ieşire.
Pat: Nu l-a interesat?
Dihorul: Întâi am crezut cã îl speriase deputatul. Dar la vreo zece minute dupã toate astea, deputatul a ieşit şi el, asudat ca un porc şi uitându-se de jur împrejur. Mie nu mi-a suflat o vorbã, însã mi-am dat seama imediat ce se întâmplase.
Pat: Ce anume?
Dihorul: Era clar cã tipul ãla tânãr i-a spus sã îl aştepte înãuntru, cã el iese sã ia ceva şi se întoarce - ceva de genul ãsta - dupã care a plecat şi l-a lãsat pe amãrât la fiert ca pe o oalã cu ciorbã. Mai sunt bãieţi care se distreazã şi în felul ãsta - îi excitã în draci pe bãtrânei dupã care ã pa şi pusi".
Pat: Cum s nu ştiu! Şi eu am fãcut la fel de câteva ori.
Dihorul: Şi eu, recunosc. În orice caz, bietul prost era deshidratat în ultimul hal. Nu l-am vãzut niciodatã sugând din ceai atât de rapid.
Pat: Setea mare, nu? Deci tânãrul îi pusese ceva în ceai?
Dihorul: Poate cã el … Poate cã altcineva … Cât poate sã îţi ia - câteva secunde. Nu ştiu ce sã zic. Ce dracu', de unde poţi sã ştii cã nu-ştiu-ce ţ ãcãnit vrea sã otrãveascã pe nu-ştiu-cine?
Pat: Da, ai dreptate. Dar se poate sã fi fost el, mai ales dacã zici cã nu l-ai mai vãzut pe aici …
Dihorul: Ştii care-i chestia? Când lucrezi aici, uiţi cã ai mai vãzut vreodatã pe cineva, mã-nţelegi? …
Pat: Corect.
Dihorul: La o adicã, nici pe tine nu te-am mai vãzut înainte pe aici, nu-i aşa?
Pat: Nu. (La bluf.) Dar poţi sã mã mai vezi dacã doreşti.
Dihorul: Doamne-fereşte. Nu, mulţumesc. Eu sunt ca poliţiştii. Nu beau niciodatã în timpul serviciului. (Râde. Iese.)
Pat: Nici mãcar un ceai?
Ginger: Nu, mulţumesc.
(Pat se întoarce spre Ginger, care zace întins pe burtã. Începe sã îi facã masaj la umeri.)
Ginger: Ooo, da. Un pic mai jos. Da, acolo.
Pat: Chiar pe coloanã?

Ginger: În ambele părţi.
(Pat îl masează în linişte. Când şi când, un oftat de plăcere al lui Ginger, apoi un „mulţumesc". Pat încearcă să îl gâdile. Ginger râde şi începe să tuşească.)
Ginger: Nu. Te rog.
Pat: De ce? Încerc să fiu prietenos. (Îl gâdilă.)
Ginger: Sergent, să nu zici că nu ţi-am spus …
Pat: Ce-ai zis? … Ameninţi organul de ordine? (Îl gâdilă.)
Ginger: (Are o criză de tuse.) Da! Fă bine şi opreşte-te. Ştii că tot eu am să câştig în final.
(Ginger tuşeşte în continuare. Pat îl lasă în pace.)
Pat: Ştiu, uitasem de asta. Scuzele mele. Unde, aici? (Îl atinge pe Ginger pe umeri.)
Ginger: Da. Dar numai acolo …
Pat: Ok. E mai bine aşa? (Tusea lui Ginger se opreşte.) Te simţi bine?
Ginger: Da.
Pat: Bine. Că dacă tu eşti bine atunci şi eu sunt bine.
Ginger: Da, sigur …
Pat: Vorbesc serios.
(Se apleacă şi îl sărută pe Ginger pe spate.)
Pat: Eşti prietenul meu cel mai bun.
(Ginger îi apucă mâinile, le aduce pe deasupra umerilor săi şi le sărută delicat. Pat îşi aminteşte brusc de ceva.)
Pat: O, Doamne!
Ginger: Ce e?
Pat: Prieteni. Oare avea prieteni?
Ginger: Cine?
Pat: Deputatul, cine altcineva? Avea prieteni?
Ginger: Sigur că avea. Partidul era prietenul lui.
Pat: Nu, serios acum. Mă refer la prietenii lui, la amici, la tovarăşi.
Ginger: Tovarăşi de pat?
Pat: Mă rog … oameni ca toţi oamenii. Nu neapărat iubiţi, alţi …
Ginger: Înţeleg ce vrei să spui. Alţi dobitoci. De ce? Crezi că are vreo importanţ ă?
Pat: Nu ştiu … Nu cred că sunt genul de oameni care să iasă în faţ ă … dar cred că ar fi bine de aflat … Stai puţin, am aici o listă.
(Caută. Lui Ginger i se face frig. Trage pe el un pulover.)
Ginger: Ce fel de listă?
Pat: Cu cei prezenţi la înmormântare. Uite! Tu te învârţi de mult timp în lumea asta, adulmecă-i puţin pentru mine. Sari peste ceilalţi deputaţi, ăia trebuiau oricum să vină.
Ginger: Ia să vedem … poponari care nu erau obligaţi să vină … Hmm … Chiar aşa multă lume a fost la înmormântare?
Pat: Cel puţin.
Ginger: De ce s-au mai deranjat? Hmmm … Dar chiar au venit cu toţii. Aha!
Pat: Ce-i?
Ginger: El.
Pat: (Citeşte) Domnul Şarpe.
Ginger: Exact. Nu avea ce să caute acolo, numai dacă îl cunoştea personal …

Pat: Dar cine e el?
Ginger: Hai, ce naiba … Unul din cei mai mari violonişti ai noştri. Lector la Conservatorul din Dublin. Prezintã chiar concerte la radio.
Pat: Nu … Îmi pare rãu, cred cã îl confund cu altcineva …
Ginger: Chiar nu ai auzit de el, domnu' sergent? Mare chefliu, povestitor … un dezmãţat nenorocit. Nu rateazã nici o premierã din oraş. Nedespãrţit de buna lui prietenã, doamna Şopârlã. Ea e ,,paravanul" lui, cât timp pândeşte el pe vreun bãieţel mai interesant.
Pat: Presupun cã l-ai cunoscut personal.
Ginger: Cunoscut? Ba chiar m-a sãrutat direct pe gurã.
Pat: Şi ţi-a dat un trandafir?
Ginger: De unde … Şi-a vârât doar limba la mine-n gât. Nu mã mai scotea din talentat şi interesant într-o noapte, mai demult …
Pat: Eaaah … Şi atunci de ce mai zici cã e ciudat faptul cã a apãrut la înmormântare …
Ginger: Da, presupun cã n-ar rata o aşa ocazie. E mai bine decât la o premierã din anumite puncte de vedere. Nu, sunt convins cã îl cunoştea bine pe deputat dacã a venit la înmormântare.
Pat: Deci ar trebui sã îl interoghez? Sau sã trimit pe altcineva?
Ginger: Oricum procedezi, sã nu crezi nici o vorbã din ce îţi spune.
Pat: Bine, atunci o sã îl abordez mai pe ocolite. Iese des prin oraş?
Ginger: Nu, însã câteodatã îl gãseşti la restaurantul Bewley's, dimineaţa, pe la douã, în caz cã nu a avut noroc prin alte pãrţi.
Pat: (Îmbrãcându-se.) Cum aratã?
(Apar Şarpele şi Şopârla. Şopârla ţine în mânã o tavã. Se uitã amândoi dupã o masã liberã. Şarpele descoperã una. Şopârla se repede sã o ocupe. Şarpele merge în urma ei liniştit.)
Ginger: A, cum sã arate … Vopsit la pãr, burtã, haine destul de excentrice. Turuie întruna cu prietena Şopârlã, dar nici mãcar nu se uitã la ea. Uşor de recunoscut.
Şarpe: Zahãrul, Şopârlã. Ai uitat zahãrul …
(Şopârla dispare. Pat se apropie şi el cu o tavã,
privind inocent în jur. Şarpele îl vede.)
Pat: Mã scuzaţi …
Şarpe: Da? …
Pat: Este liber? (Aratã spre scaunul Şopârlei.)
Şarpe: Aaa … Da, este. Te rog. E tare aglomerat aici în week-end.
Pat: Da, aşa se pare. Ca sã fiu sincer, nu am de unde sã ştiu. Nu am mai trecut pe aici de mult timp. Însã acum s-a întâmplat sã fiu mai liber, aşa cã m-am gândit sã arunc un ochi, sã vãd ce mai
Şarpe: Toţi prietenii tãi sunt plecaţi?
Pat: Mã rog … nu chiar … de fapt, m-am cam despãrţit de prietenul ştiţi cum e … (Zâmbeşte timid.)
Şarpe: (Torcând de plãcere.) Desigur, îmi pare rãu sã aud asta. Şopârlã, trage-ţi şi tu un scaun, te rog. Acest talentat … ããã …
Pat: Eu? … Actor.
Şarpe: Un actor. Minunat. Acest talentat actor va lua cina împreunã cu noi. Helena Şopãrla, amica mea, iar tu eşti …

Pat: Pat.
Şarpe: Pat. Superb. Un actor, deci … Ca sã vezi. L-am vãzut oare pe Pat jucând pe scenã? Şopârlã, îţi aminteşti cumva … Ai apãrut de curând în vreo piesã la Naţional?
Pat: Nu cred… Ultima datã am participat la un workshop, la Teatrul din…
Şarpe: Mã dau în vânt dupã chestii de genul ãsta. Îmi place sã vãd tineri pentru care arta este mult mai mult decât o simplã meserie. Câţiva dintre elevii mei - predau în cerc restrâns, mai mult pentru propria plãcere, Şopârla mi-e martorã - câţiva dintre aceşti minunaţi bãieţi, şi fete, ar merge oriunde şi ar cânta orice, doar din plãcerea de a face muzicã. Sunt nebun dupã ei, nu-i aşa, Şopârlã? E molipsitor sã vezi toatã energia, tot potenţialul acestor copii. Şopârla poate sã-ţi relateze o minunatã istorioarã despre Oscar Wilde, în Paris, în ultimii ani ai vieţii - spune-i, Şopârlã - Oscar stãtea şi bea absint într-o noapte, împreunã cu Georges Essinet, infamul manager de teatru şi celebru afemeiat. Essinet îi ura pe actori şi i-a zis lui Wilde cã aceştia nu sunt decât nişte criminali de rând cu voci frumoase. La care Oscar i-a rãspuns „Iar tu, Georges, eşti un criminal de rând blestemat cu o voce de nimic."
(Şarpe râde zgomotos. Şopârla chicoteşte şi ea.)
Şarpe: Ce inteligenţ ã ieşitã din comun, chiar şi în ultimii sãi ani, bolnav şi singur. Şopârlei îi place sã spunã povestioara asta - nu-i aşa, dragã? Rezumã exact ceea ce voiam eu sã spun. Actorii sunt nişte oameni dãruiţi. Abia aştept sã te vãd jucând pe scenã. Ce crezi cã este el, Şopârlã? Este un imberb Romeo sau un frenetic Mercuţio - da, isteţ şi plin de pasiune.
Pat: Mulţumesc mult.
Şarpe: Pentru ce - pentru cã spun ceea ce se vede cu ochiul liber? Am sã-ţi dezvãlui un mic secret. Eu sunt domnul Şarpe.
Pat: O … o … dumneata … nu sunteţi cumva violonist?
Şarpe: Deci ai auzit de mine? Nu eram convins cã eşti pasionat de muzica clasicã …
Pat: Ba da … Adicã nu ştiu mare lucru, dar de dumneata cu siguranţã am auzit.
Şarpe: Sunt de-a dreptul flatat. Dar, sincer îţi spun - iar Şopârla îmi stã martor - singurul motiv pentru care ţi-am destãinuit asta este ca sã îţi dai seama cã am un ochi format în observarea de potenţiale talente. Iar tu mã interesezi în mod special. Trebuie sã vii sã iei prânzul duminicã la mine acasã. Nimic special - câţiva prieteni, ceva mâncare … O sã îi placã, nu-i aşa, Şopârlã? În jur de 12 e bine?
Pat: Da, desigur … bine … mulţumesc.
Şarpe: Dar trebuie sã te previn - s-ar putea sã nu fiu o gazdã tocmai bunã, fiindcã sâmbãtã seara voi avea concert … care eu sper sã iasã bine, cã dacã nu, ah! Am şi eu micile mele toane, trebuie sã recunosc.
Pat: Vai, nu, sunt sigur cã o sã fie un succes rãsunãtor.
Şarpe: Ştiu şi eu … e concertul de Bruch în sol minor - un pui de cã ţea mic şi alunecos, cum zicea, parcã, Paganini. (Râde.) Ah, Paganini - ce mai afemeiat, un destrãbãlat şi jumãtate! Dar sper sã meargã totul cum trebuie. Sunt sigur cã vei fi prea ocupat sâmbãtã seara ca sã poţi veni …
Pat: Ba nu … Mi-ar face plãcere. Voi fi acolo.
(Izbucneşte muzica.)
Şarpe: Nu te simţi obligat, te rog. Oricum trebuie sã ne vedem duminicã,

însã dacã se întâmplã sã-ţi gãseşti timp şi sâmbãtã seara,
vino sã bei un pahar cu mine şi cu Şopârla, dupã spectacol. Ei i-ar face mare plãcere sã stea din nou de vorba cu tine, nu-i aşa?
Şopârla: Numai la asta mã voi gândi toatã sãptãmâna.
(Muzica se aude în continuare. Pat şi Ginger se îmbracã pentru concert. Zâmbesc unul cãtre celãlalt şi se ating afectuos. Iau loc pe scaune şi privesc. Muzica este acum la maxim. Ginger tremurã uşor. Începe sã tuşeascã. Încearcã sã se abţinã, însã tusea se înrãutãţeşte. Pat devine îngrijorat. Ginger se opreşte din tuşit, însã ţine batista la îndemânã. Încã mai tremurã.
Se întoarce spre Pat, care îi pune o mânã pe umãr.)
Ginger: Îmi pare rãu, domnule sergent. Sunt puţin rãcit şi vãd cã nu mai îmi trece odatã.
(Ginger zâmbeşte trist. Pat îşi dã imediat seama.
Se ridicã de pe scaune şi muzica înceteazã brusc.
Ginger se duce şi se bagã în pat. Tremurã din nou.
Pat se fâţâie de colo-colo, fãrã sã spunã nimic. Pauzã.)
Ginger: Am aflat cã sunt seropozitiv cam cu şase luni înainte de a te cunoaşte pe tine. Pânã acum nu am mai fost atât de bolnav. Dar faptul cã ştii ce ai este de ajuns. Am crezut cã totul s-a sfârşit pentru mine. Am crezut cã s-a terminat cu dragostea. Poate numai din când în când şi cu cine se nimerea, atunci când simţeam nevoia. Apoi ai apãrut tu. Un adevãrat … noroc. Îmi pare rãu, domnule sergent. În fiecare moment, de când suntem împreunã, m-am gândit cum sã fac sã îţi spun despre asta. Cum sã o fac în aşa fel încât sã nu te alung de lângã mine. A trecut prea puţin timp. Mi-e atât de fricã sã nu te pierd. Ia-mã în braţe. Te rog, ia-mã în braţe.
(Pat se forţeazã, însã nu poate înainta spre Ginger.
Se întoarce cu spatele la el şi strigã.)
Pat: Pisicuţo! Pisicuţo!
(Pisicuţa stã în genunchi şi împacheteazã o valizã.
Pat se apropie de ea.)
Pat: Pisicuţo! Ce faci aici?
Pisicuţa: Îmi fac bagajul. Mã mut într-o casã nouã.
Pat: Dar … Nu se poate.
Pisicuţa: Pardon?
Pat: Vreau sã spun … Nu o sã pleci imediat - chiar astãzi …
Pisicuţa: Ce te intereseazã pe tine? Nici mãcar nu te-am mai vãzut, nici pe tine, nici pe Ginger, de când … ştii tu … de când voi doi … Dar sã ştii cã nu de asta plec, nu. Doar cã am gãsit un loc mai drãguţ. Chiar am avut noroc, e în Sandymount, pe malul mãrii.
E nemaipomenit. N-am putut sã rezist tentaţiei.
Pat: Pisicuţo, te rog, nu face asta … Îmi pare rãu cã nu am
Pisicuţa: Nu ai motiv sã te scuzi. Nici unul. Absolut nici unul. Totul e în regulã. Am gãsit un loc mai bun în care sã mã mut, asta-i tot. Pur şi simplu. Am nevoie de o micã schimbare în viaţa mea. Te rog sã nu transformi asta în cine ştie ce … mare … scandal. N-ai nici un motiv sã te superi. Nu-ţi face griji, oricum aş fi trecut sã vã vãd pe amândoi înainte sã plec.
Pat: Te rog sã mã asculţi puţin.
Pisicuţa: Acum împachetez. Trebuie sã mã concentrez asupra acestui lucru.

Vreau sã pun totul într-o anumitã ordine. Uite cum o sã facem: am sã trec pe la voi mai târziu, aşa cum ţi-am spus. Acum te rog sã …
Pat: Dar Ginger e bolnav. Nu se simte bine.
Pisicuţa: Serios?
Pat: E foarte bolnav. Nu ştiu cum sã îţi spun. Este … Hai, te rog, nu pleca chiar acum. E nevoie de … Ginger are nevoie de … poţi sã treci pe la el?
Pisicuţa: Deci a început?
Pat: Ce vrei sã spui?
Pisicuţa: Ce are el … cum îi mai zice … Nu ştiu exact, am înţeles cã poate fi orice. Cât de grav e?
Pat: Deci ştii?
Pisicuţa: Da.
Pat: Ştii. Adicã ştiai despre asta?
Pisicuţa: Cã are SIDA? La asta te referi?
(Pat dã din cap.)
Pisicuţa: Da. Chiar el mi-a spus, mai demult. Înainte sã apari tu.
Pat: Şi nu ai zis nimic. Dumnezeule. M-ai lãsat sã … Nu … nu … iartã-mã, nu voiam sã spun asta … O, Doamne.
Pisicuţa: Cum se simte? Care sunt simptomele?
Pat: Trebuie sã ai grijã de el. Trebuie. Te rog sã te duci sã-l vezi. Vorbeşte cu el.
Pisicuţa: Şi tu? Ce ai de gând? (Pat se uitã la ea neajutorat.) Hai, spune! Nu eşti prietenul lui?
Pat: Mie nu mi-a zis nimic. Niciodatã… Mie nu mi-a zis nimic, nenorocitul…
Pisicuţa: Cât de egoist eşti!
Pat: Nu-i adevãrat. Nu despre asta e vorba …
Pisicuţa: Nu numai tu … Toţi sunteţi aşa. Sunteţi atât de … şi întotdeauna am ştiut asta. În adâncul sufletului meu, deşi nu aş fi recunoscut niciodatã, am încercat sã cred cã toatã treaba asta, toatã … cã povestea asta cu homosexualii este un lucru normal. Şi cã toţi cei pe care îi ştiam eu erau drãguţi şi sensibili, deci nu avea de ce sã nu fie bine. Dar totul e atât de egoist şi de egocentric şi de ego… ego… rahaţi plângãcioşi şi patetici ce sunteţi! Rahaţi! Rahaţi! Rahaţi!
Pat: Ar fi trebuit sã-mi spunã. Încerc sã îl înţeleg, dar tot nu pot sã pricep - de ce nu mi-a spus şi mie? Aş fi fãcut tot ce se putea face … aş fi … aş fi fãcut orice … Te rog, ai grijã de el. Te rog.
(Pisicuţa iese şi îl lasã singur.
Şarpe se apropie de el pe la spate. Îi pune o mânã pe umãr.)
Şarpe: Pari abãtut, tânãrul meu prieten. Eşti cãzut adânc pe gânduri sau ai mâncat prea mult la prânz?
Pat: A, îmi cer scuze. E atât de frumos şi de liniştit locul ãsta …
Şarpe: Da - grãdina mea. Mândria şi bucuria vieţii mele.
Pat: De-asta eram cãzut pe gânduri.
Şarpe: Sã faci asta cât mai des. Te face sã pari şi mai frumos.
(Şarpe se uitã repede împrejur apoi îl sãrutã.
Pat rãmâne nemişcat, imperturbabil.)

Pat: Mã tot gândesc la deputatul ãla care a fost omorât.
Şarpe: Cum?
Pat: Da … cum sã zic … Pot sã îţi spun un secret?
Şarpe: Da, sigur cã da.
Pat: Simt nevoia sã îi spun cuiva şi cred cã pot avea încredere în tine.
Şarpe: Bineînţeles. Spune-mi. Te rog.
Pat: Cam o sãptãmânã înainte sã fie ucis, m-am culcat cu el.
Şarpe: Cu deputatul?
Pat: Da. S-a purtat foarte drãguţ cu mine. De-asta, când am vãzut în ziare ce i s-a întâmplat … nu ştiu, a fost un adevãrat şoc. Mi s-a fãcut teamã.
Şarpe: Sigur cã ţi s-a fãcut. Bietul bãiat …
(Şarpe îi mângâie faţa.
Este chiar excitat de ceea ce i-a spus Pat.)
Pat: Ciudatã senzaţie - faci dragoste cu cineva, dupã care, deodatã, acel cineva moare.
Şarpe: Da … e … foarte traumatic.
Pat: Ştiu cã nu se mai poate face nimic. Numai cã nu mã pot împiedica sã mã gândesc la el. În orice caz, mulţumesc pentru înţelegere …
Şarpe: Nu-i nici o problemã … Ştii, l-am cunoscut şi eu … un pic.
Pat: Serios?
Şarpe: Da. Eram pur şi simplu cunoştinţe. El cu mine şi cu alţi câţiva prieteni ne întâlneam din când în când. Pentru mici escapade. La ţarã. Deseori, mai luam şi câte un tânãr, sã ne ţie companie. Pe cineva cu talent şi cu inteligenţ ã. Cineva care meritã sã reuşeascã în viaţ ã.
Pat: Sunã chiar interesant.
Şarpe: Era nemaipomenit. Desigur, de când el a murit, micul nostru cerc de prieteni nu s-a mai reunit … A fost chiar dureros.
Pat: Da, înţeleg ce vrei sã spui.
Şarpe: Ştii ceva? … Poate cã ar trebui sã ne întâlnim din nou, cât mai curând. Iar tu ai putea sã fii invitatul nostru special. Prietenii mei ar fi încântaţi sã te cunoascã. (Îl strânge în braţe pe Pat.) Ne-am distra de

Pat: Formidabil … Mi-ar … mi-ar face mare plãcere. Unde vã întâlniţi de obicei?
Şarpe: Nuuu, trebuie sã fie ca o aventurã plinã de mister. Face parte din distracţie, atunci când este vorba de un nou prieten. Dar nu îţi face griji. Este un loc ferit şi foarte frumos. Mâncare bunã, o splendoare de vin şi multã distracţie.
Pat: Şi prietenii tãi? Cunosc pe vreunul dintre ei?
Şarpe: Pari deja un om plin de surprize, deci poate cã îi cunoşti. Însã eu mã îndoiesc. Domnul Porc nu prea iese în public, e obsedat de munca lui. Nici mãcar aici nu vine, duminica, la prânz. Apoi mai este Domnul Lup - desigur, Domnul Lup e un om foarte ascuns. Lup nici mãcar nu e numele lui adevãrat. Locuieşte undeva la ţarã. Nu ne vedem decât în timpul micilor noastre vacanţe. Eşti liber în week-end-ul urmãtor?
Pat: Da, aşa cred. Dar, vã rog, nu faceţi pregãtiri speciale pentru mine.
Şarpe: Ba sigur cã o sã facem … doar eşti invitatul nostru de onoare. Ultima noastrã încântãtoare descoperire.

(Pat se întoarce spre Urs.)
Urs: Şarpe? Şarpe? Ãla cu scripca? Ce amestec are codoşul ãla bătrân în toatã povestea asta?
Pat: Încã nu ştiu sigur. Dar …
Urs: Sper cã nu ţi-ai pierdut timpul de pomanã, domnule sergent-detectiv, pentru cã vreau sã-ţi spun cã suntem într-o mare fundãturã cu ancheta asta. A trecut o lunã de când i-au fãcut felul şi încã nu ştim nimic. Şi, trebuie sã recunosc, bãieţii mei n-au fãcut nimic şi nici nu vor face nimic şi o sã aflãm fix un rahat, pentru cã s-a lãsat un zid de tãcere peste ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nimeni n-a vãzut nimic, nimeni nu ştie nimic. Nici un poponar din oraş nu ne poate da nici mãcar o urmã de indiciu.
Pat: Atunci sper sã fiu eu primul care o face.
Urs: Bine. Pentru cã ştii ce? Mie mi se pare cã toatã chestia asta e o conspiraţie a poponarilor. Eşti de acord cu mine?
Pat: Poate cã … adicã … În ce sens?
Urs: Adicã bandiţii ãştia de curişti au impresia cã pot face orice vor ei. Eu ştiu cã pe dinafarã par complet inofensivi - deşi împrãştie boli şi tot felul de porcãrii - şi cã oamenii ca mine zic ,,a, lasã-i în pace, sãracii". Dar în adâncul lor, ei trãiesc în afara legii.
Pat: Ei? Intru şi eu în categoria asta? Şi eu sunt în afara legii?
Urs: Nu, ca sã fiu sincer, ai fost bãiat cuminte pânã acum, dupã câte ştiu eu, însã şi tu ai avut nevoie de un sfat prietenesc la un moment dat, îţi aminteşti? Şi îmi eşti simpatic, pentru cã ştiu cât îţi este de greu, şi crede-mã, sã nu-ţi închipui cã nu vom fi recunoscãtori pentru tot ceea ce faci. Dar, vezi tu care-i treaba, sergent, tu nu trebuie decât sã fii cu ochii pe criminal, sã îl urmãreşti şi sã pui mâna pe el. Eu trebuie sã am o imagine de ansamblu. Odatã ce ai ajuns în sferele superioare ale poliţiei, slujba ta este sã priveşti societatea în întregul ei, sã o menţii în limitele Legii şi Democraţiei. De-asta sunt eu îngrijorat în ceea ce-i priveşte pe prietenii tãi şi modul lor de a trata legea ca pe un duşman.
Pat: Poate cã au fost siliţi sã gândeascã în felul ãsta.
(Pauzã.)
Urs: Sergent … Sergent, sergent. Gata cu vorbãria, bine? Hai sã revenim la investigaţia noastrã. Sã nu batem câmpii. Îmi pun bazã în tine, vreau sã ştii asta. Şi ştiu cã ai muncit din greu. Parcã începusei sã-mi spui ceva despre tipul ãla, Şarpe… Ce-ai aflat?
Pat: Pãi, mai înainte de toate, trebuie sã ştiţi cã în noaptea respectivã, la saunã se mai afla un tânãr brunet şi cã între el şi deputat a avut loc un fel de contact.
Urs: Un tânãr brunet. Mai multe nu putem afla?
Pat: Nu cred. Nimeni nu l-a mai vãzut pe acolo. Cred cã de-asta a şi fost remarcat.
Urs: Sunã destul de suspect. Un tânãr brunet? Nu cumva e vorba de Şobolan? Ce crezi?
Pat: Nu, l-ar fi recunoscut pe Şobolan. De fapt, chiar mi s-a spus cã nu era Şobolanul.
Urs: Totuşi, sã ştii cã aici e ceva putred. Oare unde a stat ascuns pânã acum? Era bãieţelul preferat al deputatului şi totuşi, de douã luni încoace, parcã ar fi dispãrut de pe faţa pãmântului.

Pat: Nu ştiu ce sã zic. Cred cã totuşi am descoperit ceva interesant.
Urs: Bun. Continuã.
Pat: Şarpe era un fel de prieten al deputatului. Şi m-a invitat la o petrecere, într-un loc ferit, la ţarã, împreunã cu alţi câţiva vechi amici de-ai lui. Zice cã se duc acolo în mod regulat şi cã deputatul fãcea parte din micul lor grup.
Urs: Şi, pânã la urmã, despre ce e vorba?
Pat: Invitã tineri sã îi însoţeascã în aceste mici escapade. Şi mi-a spus cã nu s-au mai vãzut de când a murit deputatul. Mã gândeam cã tânãrul cel brunet de la saunã a fost şi el unul dintre invitaţii lor speciali. Poate cã s-a întâmplat ceva dubios cu bãiatul ãla.
Urs: Adicã vreo perversiune sexualã?
Pat: Cine ştie?
Urs: Exact cum am bãnuit. E o conspiraţie secretã de rãzbunare a homosexualilor.
Pat: Asta nu am de unde sã ştiu, sã trãiţi. Dar am sã mã duc sã mã întâlnesc cu persoanele astea.
Urs: Şi cine sunt persoanele astea, mai precis?
Pat: Îmi pare rãu, sã trãiţi, dar nici asta nu ştiu încã. Dar sunt, cu siguranţã, persoane înstãrite şi respectabile.
Urs: Şi ce te face sã spui asta?
Pat: Pãi nu sunt decât patru persoane în grupul lor. Unul era, dupã cum ştim, deputat în Parlament, iar altul este un membru emerit al comunitãţii muzicale.
Urs: Ştiu, un scripcar.
Pat: Au un fel de ascunzãtoare la ţarã şi ţin micile lor reuniuni în deplin secret. Deci fiecare dintre ei are câte ceva de protejat. Iar cei doi pe care nu i-am întâlnit sunt persoane cel puţin la fel de importante ca şi cei doi pe care deja îi cunoaştem.
Urs: Doamne Dumnezeule. Oare vreau sã aflu despre ce-i vorba?
Pat: Pãi vreţi sau nu?
Urs: Da, sergent. Sigur cã vreau. Crima asta trebuie rezolvatã. Am o misiune de dus la capãt şi nu mã intereseazã pe cine deranjez fãcându-mi datoria. Aşa cã ai sprijinul meu deplin, tinere. Oricum, nu mai conteazã cât de importanţi şi de respectaţi sunt, o datã ce se aflã cã sunt poponari, s-a zis cu ei. Ha! Mai bine de-atât nici cã se poate.
(Pat se întoarce spre Pisicuţ ã,
care aşteaptã pe culoarul unui spital.)
Pat: Sper cã nu vorbeşti serios, nu-i aşa?
Pisicuţ a: Sigur cã nu vorbesc serios. De fapt, mai rãu de-atât nici nu se poate.
Pat: Am sunat la el acasã. Mi s-a spus cã e în spital. Ce s-a întâmplat? Cât de grav e?
Pisicuţ a: Nu e „în" spital. Trebuie doar sã vinã aici de douã ori pe sãptãmânã. Asta e rutina. El zice cã doctorii sunt foarte buni. Dar tu ce faci aici?
Pat: Are cumva dureri … Care sunt … cum le zice … simptomele?
Pisicuţ a: Aşteaptã şi întreabã-l personal.
Pat: Pot sã … pot sã-l vãd? Crezi cã vrea sã vorbim?
Pisicuţ a: Ţi-am zis sã-l întrebi chiar pe el. E treaba lui Ginger.
Pat: A zis … Sper cã … A mai zis ceva … despre mine?

Pisicuţa: Numai despre tine vorbeşte. În fiecare zi se roagã sã te întorci. Mã implorã sã iau legãtura cu tine ca sã te fac sã vii înapoi.
Pat: Nu, te rog … Şi-aşa mã simt prost … nu mai glumi şi tu, te rog.
Pisicuţa: Nu-i nici o glumã. E adevãrul adevãrat.
Pat: Deci pot sã stau la el?
Pisicuţa: Vrei sã spui ,,cu" el, nu ,,la" el.
Pat: Da, sigur.
(Pauzã.)
Pat: Am, totuşi, o misiune de dus la capãt. Trebuie. E o datorie moralã. E vorba de lege. Nu am nici un fel de motive personale. Nu sunt deloc egoist. Şi, dacã totul se sfârşeşte cu bine, o sã am grijã de Ginger aşa cum meritã. Din toatã inima. Promit.
Pisicuţa: Mda. Întotdeauna existã câte o problemã care trebuie rezolvatã. E de-a dreptul amuzant.
Pat: Da … bine … Ginger o sã mã înţeleagã. Mai are mult de stat … Poţi tu sã-i spui ce … tot ce-am discutat? … Poate cã …
Pisicuţa: Dumnezeule … dar du-te odatã! Vãd cã nu mai ai stare.
(Pat se ridicã sã plece.)
Pat: Ai simţit vreodatã cã tot ceea ce faci este greşit, cã ai pornit pe un drum complet greşit? Cã te-ai folosit de minciuni şi decepţii ca sã ajungi la ceea ce credeai tu cã este adevãrul, iar când ai ajuns la capãt, sã înţelegi cã, de fapt ai trecut pe lângã adevãr fãrã sã îţi dai seama? Iar adevãrul este undeva în urma ta, unde nu vei putea niciodatã … niciodatã sã te mai întorci.
Pisicuţa: Nu. Nu mi s-a întâmplat.
Pat: Atunci … ferice de tine.
(Apare Ginger.)
Ginger: A! Salut.
Pat: Salut. Ce … Ce mai faci?
Ginger: Bine. Tocmai am trecut examenul pentru încã patru zile.
(Pat se duce la el şi îl îmbrãţişeazã.)
Pat: Îmi pare rãu. Îmi pare tare rãu.
Ginger: Of, domnule sergent. Gata … Gata … Nu face nimic.
(Şarpe şi Porc intrã în scenã.)
Porc: Sunt o enigmã, înfãşurat în propriul mister, învelit cu grijã într-o contradicţie.
(Ginger se îndepãrteazã. Pat priveşte în urma lui.
Şarpe tuşeşte discret şi Pat se apropie de ei.)
Şarpe: Acesta este Domnul Porc. Iar el este un tânãr talent - cea mai nouã descoperire a mea.
Porc: Nu eu m-am descris în felul acesta, ci un jurnalist, am impresia, dar oricum, cred cã mi se potriveşte. Bunã seara. Şarpe m-a informat complet despre tine - mã rog, complet în mãsura posibilitãţilor lui. Şarpe are tendinţa sã piardã din vedere esenţialul şi asta este tragedia vieţii lui. El mi-a vorbit despre cadenţa fascinantã a vocii tale, aroma respiraţiei tale tinere, ochii tãi irezistibili şi pielea ta netedã şi delicatã. Mi-e teamã cã sunt şcolit într-o lume mai durã. Îmi petrec zilele la Curtea Supremã de Justiţie.
Şarpe: Porcul este un excepţional avocat. Se ocupã de crime.
Porc: Adevãrat. Deşi mai existã unul sau doi mai buni decât mine

- dar prefer sã nu vorbim despre asta. În orice caz, e adevãrat cã mintea mea sclipitoare trebuie sã lupte în fiecare zi - şi de obicei, cu succes - cu cele mai mici detalii ale unor afaceri dubioase, vãrsãri de sânge, trãdãri, pistoale şi cuţite şi ciocane - uneltele vicioase ale omului de rând. Şi atunci când, în sfârşit, mã opresc din lucru şi mã relaxez, tot ce am nevoie, tot ce îmi doresc, în afarã de mâncare bunã şi vinuri vechi, este numai sã stau întins pe spate şi sã pun pe cineva sã mi-o sugã.
Şarpe: Porcul este uneori nepoliticos. Oamenii trebuie sã îl accepte aşa cum este el. Adicã un geniu.
Pat: Sunt încântat sã vã cunosc.
Porc: Hmmm ... Sper sã nu mã înşel în privinţa ta. Sper cã mâinile tale nu sunt tocmai curate.
Pat: Fiţi fãrã grijã, aveţi perfectã dreptate.
Porc: Bine. Ce pãrere ai despre mica noastrã casã de vacanţ ã?
Pat: E foarte frumoasã … Vreau sã spun, încã nu am avut când sã o cercetez în amãnunt, însã …
Şarpe: Abia acum am ajuns şi noi.
Porc: Şi Lupul?
Şarpe: Încã n-a apãrut. Sper sã ajungã în curând. (Lui Pat.) Şi el abia aşteaptã sã te cunoascã.
Porc: Un mic avertisment, tinere. Nu te lãsa intimidat de Lup.
Şarpe: Domnule Porc, sã lãsãm asta acum!
Porc: Nu fi prost. Trebuie ştiut. Chiar şi numai pentru cã acest tânãr meritã sã se distreze la fel de bine cum sper sã ne distrãm noi. Nu ne dorim întâmplãri nefericite, nu-i aşa?
Şarpe: Nu.
Porc: Atunci ne-am înţeles. Trebuie sã fie atent cum se poartã cu domnul Lup.
Şarpe: Da, cu siguranţã, însã nu ai motiv sã te îngrijorezi. Totul va fi bine. Domnului Lup îi place sã se lase condus de instincte - asta-i tot. O simplã eliberare de tensiune … E o persoanã foarte importantã, cu multe responsabilitãţi, aşa cã în mici vacanţe de genul ãsta …
Porc: Poate sã devinã violent. Despre asta e vorba. Sã fii ferm cu el. Pari îndeajuns de puternic. Ţi-a arãtat Şarpe camera ta?
Şarpe: Nu, încã nu. Abia am ajuns. Doar am fãcut o micã plimbare prin grãdinã, asta-i tot.
Porc: Întotdeauna romantic. (Lui Pat.) Ia spune-mi, nu ai impresia cã Şarpe e puţin cam plicticos, la urma urmei?
Pat: A … nuuu … adicã …
Porc: Sssst … Nu fi timid. Nu-ţi cer sã spui ceva nepotrivit. Eu şi cu Şarpe ne cunoaştem de ani de zile, sã ştii. Nu-i aşa, Şarpe? Doar cã acţionãm pe cãi uşor diferite, asta-i tot.
Şarpe: Va trebui sã te obişnuieşti cu Porcul. Dar sã ştii cã meritã. Este un om deosebit.
Porc: Mulţumesc, Şarpe. Vino cu noi, tinere domn.
(Şarpe şi Porc îl conduc spre pat şi îl aşazã între ei.)
Şarpe: Asta e camera ta. Fereastra de acolo dã spre lac. Sper sã îţi placã.

Pat: E nemaipomenit.
Porc: Luãm cina la ora opt. Va fi mâncare din belşug.
Pat: Mulţumesc. Mi-e o foame de lu… (Îşi dã seama.) Mi-e foarte foame.
Porc: La fel şi nouã.
Pat: Şi cui îi aparţin toate …
(Şarpe şi Porc se uitã unul la altul.)
Porc: Casa şi moşia sunt proprietatea Lupului.
Şarpe: Desigur, eu mã ocup de grãdinã. Ca un mic favor pentru el. Şi sunt foarte mândru de rezultat.
Porc: Iar eu sunt un simplu oaspete, un prieten şi, din când în când, consilierul juridic al Lupului.
Pat: Şi Deputatul? El ce legãturã avea?
Porc: Pui foarte multe întrebãri.
Şarpe: Tinerii din ziua de azi au o curiozitate ieşitã din comun.
Porc: Nu e nici un secret. E foarte simplu. Foarte … irlandez, de fapt. Lupul locuieşte şi îşi desfãşoarã toate afacerile chiar în circumscripţia electoralã a Deputatului. Mã rog, fosta circumscripţie …
Şarpe: Erau foarte compatibili, din multe puncte de vedere.
Porc: Nu cred cã va fi la fel de norocos cu cel care îi va lua locul. Tu ce pãrere ai, Şarpe? Deputatul era o excepţie în domeniul lui.
Şarpe: E foarte trist
Porc: Şi incomod. Oricum, sunt sigur cã Lupul se va descurca la fel de bine. E uns cu toate alifiile.
Şarpe: E un om extraordinar. Lui îi datorãm faptul cã suntem aici, împreunã.
(Apare Lupul.)
Lup: Chiar aşa e, bãieţi. Chiar aşa.
Porc: Vezi, dacã vorbeşti de el … Bine ai venit! Splendid, acum putem lua cina la timp. Lupule, vino sã ţi-l prezint pe invitatul nostru special.
Lup: (Dã mâna cu Pat.) Fii binevenit. Unde-i Şoarecele?
Porc: Pregãteşte cina.
Lup: Bine.
Şarpe: Şoarecele este servitorul domnului Lup. Un tip foarte misterios, genul de „latin lover"…
Porc: Şi nici nu vorbeşte mult.
(Şarpe şi Porc izbucnesc în râs.)
Lup: Face mici servicii pentru mine. Un tânãr foarte folositor. Are grijã de casã când nu stã nimeni aici. Am auzit cã e şi un fotbalist foarte bun. Joacã într-o echipã localã.
Porc: Lupului îi place sportul. Şarpe şi cu mine suntem complet depãşiţi în domeniul ãsta. Poate tu vei reuşi sã îi faci faţ ã.
Lup: Taci din gurã, Porcule. (Lui Pat.) Ne vedem mai târziu, la masã. Fã-te comod. Este un loc foarte plãcut şi liniştit.
(Cei trei ies. Pat aşteaptã un moment, apoi îi urmãreşte.
Îi vede ţinând un mic toast.)
Lup: Vreau sã vã mulţumesc, bãieţi, cã aţi organizat toate astea. În special dupã tot ceea ce s-a întâmplat. Aveam mare nevoie de o pauzã. Şi Nuala, nevastã-mea, m-a scos din minţi în ultima vreme, ştiţi şi voi foarte bine. Cu cât îmbãtrâneşte, cu atât se face mai a dracu'.
Şarpe: Ştiu, Lupule, ştiu. Simţeam cu toţii nevoia sã ne revedem.

Sã reluãm cursul firesc al micii noastre cooperative.
Porc: Sã revenim la normal …
Lup: Ai absolutã dreptate. Exact aşa cum ai spus. La normal.
Şarpe: A fost o experienţã traumaticã.
Porc: Trebuie sã îţi spun ceva, Lupule. Mai întâi, atât eu cât şi prietenul Şarpe, vrem sã ştii cã povestea cu Şobolanul e ca şi uitatã. E mort şi cu asta basta. A fost o greşealã de la bun început, numai Deputatul n-a înţeles niciodatã asta.
Lup: Aşa este, sigur.
Porc: E important sã ne bucurãm de aceste mici vacanţe, fiecare dintre noi, inclusiv tinerii noştri prieteni. Nu vãd ce ne-ar putea împiedica. Trebuie sã ne relaxãm, sã gustãm fiecare clipã - avem trei zile şi trei nopţi lungi înaintea noastrã.
Şarpe: O sã fie grozav, n-are rost sã ne facem griji. L-ai vãzut cum aratã?
Lup: Am vãzut, cum dracu' sã nu vãd.
Porc: Şi ţi-a plãcut ce-ai vãzut, Lupule?
Lup: Da. Trãsnet.
Porc: Şi asta pentru cã, spre deosebire de Deputat, care niciodatã n-a avut gust, Şarpe şi cu mine ştim cum sã alegem invitatul potrivit … Nu gunoaie de doi bani ca Şobolanul.
Şarpe: Şi balta e plinã de peşte, Lupule, în cercurile în care ne învârtim eu şi cu Porcul.
Porc: Noi înţelegem cã pentru tine este mai dificil, acolo unde trã-ieşti … Situaţia familialã … Dar nu te îngrijora. Lasã aranjamen-tele astea în seama noastrã.
Şarpe: Faci oricum destule pentru noi. Ospitalitatea ta …
Porc: Tot ce vrem este sã ne relaxãm şi sã ne distrãm. Bine?
Lup: Bineînţeles, aveţi dreptate, bãieţi. Fiţi fãrã grijã. Şobolanul a fost doar un accident. Nu mi s-a mai întâmplat niciodatã şi vã jur cã nici nu o sã se mai întâmple sã …
Porc: Nu, ssst … gata, subiectul e deja închis. Singurul lucru cu adevãrat trist, pentru noi toţi, e cã Deputatul nu mai e printre noi.
Şarpe: Asta e partea tragicã.
(Apare Şoarecele şi îl surprinde pe Pat trãgând cu urechea.)
Lup: Da, cu siguranţã. Da. Ãsta e lucrul cel mai rãu. Când am auzit vestea, m-am simţit îngrozitor.
Porc: Ba bine cã nu …
Lup: Adicã ce vrei sã spui cu asta, Porcule?
(Pat îl observã pe Şoarece cu coada ochiului. Se întoarce spre el.)
Pat: A! Tu trebuie sã fii Şoarece … Tocmai eram … Eu sunt unul din invitaţi, pentru week-end … Tu eşti Şoarece?
(Şoarecele dã din cap cã „da".)
Pat: Salut. Eu n-am mai fost niciodatã pe aici … Probabil cã ştii asta. Nici mãcar nu îi cunosc, de fapt … Trãgeam cu urechea, recunosc. Eram curios. Eram curios sã îi cunosc mai bine, atâta tot. Nu o sã le spui despre asta, nu? Promiţi cã nu le zici nimic? Nu vreau sã fac rãu nimãnui. Te rog. Da?

(Şoarecele trece pe lângã el şi intrã în camerã.)
Lup: A, mulţumesc mult, Şoarece. Eşti un bãiat de treabã.
(Pat se duce la patul lui. Se lasã noaptea.
Pat se rãsuceşte agitat în somn. Porcul îl trezeşte.)
Porc: Mãi, mãi, mãi … un somn fãrã odihnã.
Pat: A! Tot aici eşti.
Porc: Da … Credeai cã sunt un tip tradiţional şi cã o sã mã strecor înapoi la mine în camerã dupã ce am terminat? Nu, nu fac asta niciodatã. Nu prea am somn. Trei sau patru ore pe noapte îmi sunt de ajuns. Aşa cã îmi place sã mã uit la alţii în timp ce dorm. Mai ales dupã o partidã de sex.
Pat: Cred cã … aveam cumva un coşmar?
Porc: Cu siguranţã. M-am înşelat în privinţa ta.
Pat: Cum adicã?
Porc: Nu credeam cã vei fi în stare. De cum te-am vãzut azi dimineaţã, m-am gândit - Şarpe iar a dat-o în barã, alt bãieţel drãguţ, bun de sãrutat şi de mângâiat, potrivit poate pentru Şarpe,
însã nu de cursã lungã … Lipseşte animalul din el … O sã fugã mâncând pãmântul când se va îngroşa gluma. Dar n-ai fãcut aşa.
Pat: Nu …
Porc: Nu, deloc. Nici pe departe. De unde crezi cã vine?
Pat: Ce anume?
Porc: Din tine. Animalul din tine. Ce te face sã îţi placã atât de mult? Nu mã înţelege greşit. Nu sunt suspicios. Nu te prefãceai, nu era nimic fals …
Pat: Nu.
Porc: Nu, mi-aş fi dat imediat seama. Nu. Sunt însã curios. Vezi tu, în cazul meu cred cã e vorba de muncã - presiuni, activitate cerebralã fãrã de odihnã, obligaţia de a-mi depãşi adversarul … Am nevoie de o descãrcare sãlbaticã. Simt nevoia sã exploatez … Însã tu … tu eşti un simplu actor, din câte mi-a spus Şarpe.
Pat: Un actor fãrã slujbã.
Porc: Şi nici chiar dupã o partidã de sex sãlbatic nu îţi gãseşti liniştea. Somn chinuit, nervos. E fascinant. M-am înşelat profund. O sã mã distrez în acest week-end mai mult decât aş fi sperat.
Pat: Sã nu crezi cã îmi place sã simt aceastã dorinţ ã sãlbaticã.
Porc: Sssst … nu … Sentimentul de vinã e o pierdere de timp pentru toatã lumea.
(Îl sãrutã pe Pat.)
Porc: Mi-aş fi dorit sã nu te împart cu nimeni.
Pat: Şi eu la fel.
(Porcul iese. Pat ofteazã. Se ridicã.
Şoarecele apare pe neaşteptate. Pat îl vede.)
Pat: Doamne! Şoarece?
(Şoarecele dã din cap.)
Pat: Ce s-a întâmplat? Ce vrei?
(Şoarecele gesticuleazã.)
Pat: Ce?
(Şoarecele gesticuleazã disperat.)
Pat: Spune ce vrei!
(Şoarecele dã din cap. Mişcãri.)
Pat: Uite care-i treaba. Ştiu, Şoarece. Ştiu cã tu ai fost. La saunã.

(Tensiune.)
Sã ştii cã cineva poate sã te identifice, Şoarece. Cineva de la saunã care te-a vãzut în noaptea aia. Au sã te prindã. Poate cã nici nu îţi dai seama cã ai omorât un deputat, dar asta are mai puţinã importanţ ã, crede-mã, tot ai sã plãteşti. Au sã aibã ei grijã, când va veni vremea. Dar poate cã am sã te ajut. Trebuie însã sã-mi spui ce s-a întâmplat.
(Şoarecele dã din cap. Pat, în sfârşit, înţelege.)
Pat: Doamne … Tu nu poţi vorbi, nu-i aşa?
(Şoarecele îl aprobã din cap. Gesturi.)
Pat: Dumnezeule. Tot timpul ai fost … aşa… Sau Lupul ţi-a fãcut ceva?
(Şoarecele rãmâne nemişcat.)
Pat: Bietul nenorocit. Şi Şobolanul? Ce ştii de el? Ştiu cã nu e vina ta. Crede-mã. Lupul e de vinã. Ştiu tot ce s-a întâmplat. Vreau doar sã-mi spui unde l-au ascuns.
(Şoarecele dã din nou din cap. Gesticuleazã.)
Pat: Mã duci acolo? (Şoarecele dã din cap.) De-asta ai venit sã mã vezi?
(Şoarecele dã din cap, gesticuleazã, apoi iese.
Pat îl urmeazã pânã la locul unde este îngropat Şobolanul.
Şoarecele sapã şi îi aratã lui Pat cadavrul.)
Pat: Bine, Şoarece. De ajuns. Acoperã-l. Î ţi mulţumesc. Am sã încerc sã te ajut. Sã te ajut sã scapi de aici. Promit. Asta vrei de la mine, nu-i aşa?
(Şoarecele aprobã din cap.)
Pat: Chiar dacã nu pot sã promit cã acolo unde vei ajunge va fi mult mai bine?
(Şoarecele dã din nou din cap.)
Pat: Bine. Terminã de astupat groapa, apoi ia maşina. Îmi iau lucrurile din dormitor şi ne întâlnim la poartã. Uite care-i oferta mea. Dacã reuşim sã ajungem la Dublin în zori, îţi dau nişte bani, câteva adrese din Londra şi te duc pânã la vapor. Asta înainte de a raporta la poliţie. E tot ce pot sã fac, bine?
(Şoarecele e de acord.)
Pat: Bine. Mulţumesc.
(Se întoarce în camera lui. Nu îşi dã seama cã Lupul
îl aşteaptã. Este lovit cu putere în cap.
Dupã ce se prãbuşeşte pe pat,
Lupul îi leagã mâinile. Pat se zvârcoleşte neputincios.
Lupul ţine în mânã o bâtã.)
Lup: Unde umbli la ora asta? De ce nu mã aştepţi aici?
Pat: Nu aveam somn. Am fãcut o plimbare.
Lup: Nu aveai somn … Tu şi cu Porcul faceţi pereche bunã. Nu cumva spionai?
Pat: Nu.
Lup: Ba eu cred cã da. Un gândãcel tare curios. Pãcat, îmi plãcea cum arã ţi. Doamne, a trecut ceva vreme. Apoape o lunã. Din clipa în care am pus ochii pe tine, bãiete, m-am tot gândit cât mi-ar plãcea sã te jupoi … sã te fac sã sângerezi. Nu credeam totuşi sã prind ocazia, m-am gândit cã ar fi mai bine sã mã controlez … dar acum ce mai conteazã … Tu pui ceva la cale.
(Lupul se urcã în pat şi se aşazã deasupra lui.
Scoate fotografia unei femei şi o aşazã pe noptierã.)
Lup: Ea e Nuala. Soţia mea. Urâtã foc, nu-i aşa? Îmi place sã îmi imaginez

cã mã priveşte când fac asta.
(Scoate un pliculeţ cu droguri şi trage pe nas. Îi îndeasã lui Pat o batistã în gurã, apoi îl obligã sã respire din plicul cu droguri.)
Lup: Trage bine pe nas, ca sã îţi vinã cheful. Mmmm … Eşti îndeajuns de tânãr, numai bun … A trecut ceva vreme. O sã fie bine.
(Îl maseazã pe spate şi îl loveşte uşor. Geme încet.
Brusc, apucã bastonul şi i-l pune la gât. Apasã bastonul din ce în ce mai tare în timp ce se freacã de corpul lui Pat.
Acesta se zbate disperat, dar nu reuşeşte sã scape.
Este evident cã viaţa lui se aflã în pericol şi cã Lupul este în deplin control al situaţiei.)
Lup: Hai cã mi-a ieşit un corn. E tare ca piatra, bãiete. Acum sã joci cum vreau eu. Te doare, nu? Te doare?
(Lupul urlã, în timp ce Pat îşi pierde cunoştinţa.
Porcul şi Şarpele intrã în fugã.)
Şarpe: O, Doamne, nu!
Porc: Lupule … Lupule, pentru numele lui Dumnezeu!
Şarpe: O, Doamne, nu face asta iarãşi!
Porc: Dã-te jos. Lupule, dã-te jos! Şarpe, ajutã-mã!
Şarpe: Lupule, te rog.
Lup: O sã-ţi rup curu', jigodie! … O sã sângerezi … O sã te sec … mã auzi? Te sec!
(Îl trag pe Lup. Porcul îl loveşte cu putere.)
Porc: Gata, opreşte-te … Ajunge … Vrei sã dãm iar de belea? Şi te-am avertizat …
(Lupul revine încet la normal.)
Lup: Da … Da … Sigur, Porcule … da … Gata, acum, gata ...
Şarpe: Totul e în regulã? … Bãiatul e bine?
Porc: Du-te şi vezi, ce aştepţi?
Lup: Stai, ascultã-mã, Porcule, tipul ãsta punea ceva la cale …
Porc: Terminã acum cu prostiile astea.
Şarpe: Încã respirã, doar a leşinat.
Porc: Ai jurat cã ce s-a întâmplat cu Şobolanul a fost numai o scãpare ... Ai zis cã nu ţi s-a mai întâmplat niciodatã şi cã nici n-o sã se mai întâmple.
Lup: Îti spun eu, ãsta era pe urmele mele … Şi-a bãgat nasul peste tot. Ştiu sigur.
Porc: Dumnezeule! Iar începe!
Lup: Voiam numai sã îl învãţ minte.
Şarpe: E totul în regulã. Bãiatul o sã fie bine. Porcule, n-are sens sã discutãm acum … Lupule, noi suntem de partea ta. Ştii bine asta. Porcul şi cu mine ... nu-i aşa? Noi nu suntem ca Deputatul, nu vrem sã facem probleme nimãnui. Nu-i aşa, Porcule?
Porc: Sigur cã da. Vrem ca totul sã fie cum era înainte. Atâta tot.
Lup: Da … da, bine. Totul o sã fie perfect. Numai cã tânãrul asta e periculos …
Porc: Trebuie sã te linişteşti. Încearcã sã te controlezi!
Lup: Ce tot îndrugi acolo? Nu înţelegi ce vreau sã spun?
Şarpe: Ssss … gata, gata … Sã ne pãstrãm calmul. Cel mai important lucru este, Lupule, cã tu eşti viu şi nevãtãmat. Eşti cumva rãnit?
Lup: Nu … Nu, sunt bine … Poate cã am exagerat şi eu puţin. Ştiu asta,

bãieţi, vã rog sã mã credeţi.
Porc: Bine, hai sã mergem acum sã bem ceva. O sã îi spunem lui Şoarece sã îl ducã pe tipul ãsta la vreo treizeci de kilometri şi sã îl arunce undeva, într-un şanţ.
Şarpe: Sã nu ne grãbim, totuşi. Poate, când se va trezi, nu îi va fi foarte rãu şi aş putea sã îl iau deoparte şi sã îi vorbesc … Vreau sã zic, poate cã n-ar trebui sã irosim week-end-ul …
Porc: Eşti complet idiot. Gãseşte-l pe Şoarece şi spune-i ce are de fãcut.
Şarpe: Bine, am înţeles. Dacã vã puneţi ceva de bãut, pregãtiţi-mi şi mie un Gin Tonic, da?
(Iese strigându-l pe Şoarece.
Lupul se ridicã de jos, sprijinit de Porc.)
Porc: Eşti cumva bolnav la cap? Asta sã fie cauza? O sã-ţi distrugi viaţa dacã mai continui în felul ãsta.
Lup: Ce … Ce zici?
Porc: Hai sã mergem.
Lup: Şi el … Ce facem cu el?
Porc: Ai încredere în mine?
Lup: Da. Pot sã am?
Porc: Ştii bine de ce trebuie sã ai încredere în mine, nu-i aşa?
Lup: Da, ştiu.
(Intrã Şoarecele.)
Porc: Bine, hai sã mergem, acum. (Lui Şoarece, în timp ce ies.) Ştii ce ai de fãcut. (Lui Pat.) Ce pot sã-ţi spun? Pãcat de week-end-ul ãsta pierdut. (Îi aruncã nişte bani şi pleacã. Tãcere. Pat se uitã la Şoarece. Zâmbesc amândoi uşuraţi.)
Pat: Am avut noroc. Pânã acum. Eşti gata? (Şoarecele dã din cap.) Hai sã plecãm. Repede.
(Apare Urs.)
Urs: Ia-mã încet, sergent. Ia-mã încet.
Pat: (Grãbit, lui Şoarece.) Du-te, acum.
(Şoarece iese.)
Urs: Unde vrei sã ajungi cu toatã povestea asta?
Pat: Am descoperit dovezi ale unei crime violente şi aceste trei persoane sunt direct implicate.
Urs: Acum înţeleg. Bine … Excelent.
Pat: Însã nu este vorba de deputat.
Urs: Cum?
Pat: Nu, sã trãiţi.
Urs: Ce vrei sã spui?
Pat: Dovezile pe care le am aratã cã sunt vinovaţi de uciderea Şobolanului.
Urs: A Şobolanului? Şobolanul e mort?
Pat: Exact. Şi îngropat în grãdina casei lor de vacanţ ã. L-am vãzut cu ochii mei. Lupul l-a omorât în timpul unui act sexual foarte sadic. Iar Şarpele şi Porcul îi sunt complici. Ei au ascuns cadavrul.
Urs: Bine-bine, dar Deputatul? Ce s-a întâmplat cu Deputatul?
Pat: N-am reuşit sã aflu nimic.
Urs: Nimic? Sunt sigur cã moartea lui are legaturã directã cu toatã povestea asta.
Pat: Ar putea avea. Probabil cã are. Dar nu am reuşit sã aflu nimic.

Oricum, este bine cã îi putem aresta pe toţi trei pentru moartea Şobolanului.
Urs: Ia stai puţin! Dar cu tânãrul brunet, misterios, de la saunã, ce s-a întâmplat?
Pat: Nici urmã de el. Poate cã l-au omorât şi pe el. Problema e cã toţi trei au alibiuri pentru noaptea în care a fost ucis Deputatul. Nu însã şi pentru noaptea în care i-au fãcut felul Şobolanului.
Urs: Trebuie sã fie ceva. Înapoi la lucru! Gãseşte o dovadã care sã facã legãtura cu moartea deputatului.
(Pat îşi dã seama cã Ursul este hotãrât.
Decide sã îşi impunã punctul de vedere.)
Pat: Sunt convins cã nu existã nici un fel de dovadã.
Urs: Crezi? … Hmmm … Gãseşte-o, asta-i meseria ta.
Pat: Dar nu înţelegeţi cã nu are nici o importanţ ã? Îi arestãm pentru uciderea Şobolanului. Oricum o sã sfârşeascã în închisoare. Sentinţele oricum vor fi asemãnãtoare, nu mai conteazã dacã sunt condamnaţi pentru o singurã crimã sau pentru douã.
Urs: Asemãnãtoare?
Pat: Da.
Urs: Tu chiar eşti prost sau numai te prefaci? Tu chiar crezi cã noi o sã arestãm trei cetã ţeni onorabili pentru uciderea unui rahat de doi bani, a unui bãieţel de închiriat? Aşa crezi? Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te la realitate! Trebuie sã îi gãsim vinovaţi de o crimã adevãratã, altfel ne punem singuri laţul de gât. Dumnezeule mare, tu nu îţi dai seama ce spui, sergent! Hai, acum apucã-te de treabã.
Pat: Nu aveţi de gând sã faceţi nimic în privinţa asta?
Urs: Pentru Şobolan? Fii serios. Sunt sigur cã e mort de şase sãptãmâni şi încã nu şi-a dat nimeni seama.
Pat: Dar avem dovezi. O sã îi gãsim cadavrul îngropat în grãdina lor. Asta dacã ne mişcãm repede.
Urs: Ce vreau eu … Ce vrea opinia publicã este sã-l gãsim pe criminalul nemilos care a ucis un politician iubit şi admirat de popor. Înţelegi asta?
Pat: Criminalii sunt criminali, indiferent de …
Urs: Te-am întrebat dacã ai înţeles!!!
Pat: Deci am scormonit în gunoi în zadar … Mi-am pierdut demnitatea în zadar.
Urs: Ce tot îndrugi acolo?
Pat: Mi-am trãdat iubitul în zadar.
Urs: Hei! Hei! Fãrã obscenitãţi de genul ãsta.
Pat: În zadar!
Urs: Te rog sã te controlezi, adu-ţi aminte unde te afli. Atenţia treazã, sergent, nu uita. Treaba ta este acum sã gãseşti probe solide împotriva acelor indivizi.
Pat: Nu, sã trãiţi. Am fãcut tot ce se putea.
Urs: Uite care-i chestia - eu sunt de partea ta. Nu pricepi asta? Ştiu cã ai muncit din greu. Pot numai sã îmi imaginez prin ce ai trecut, nu e nevoie sã îmi spui. Ce vreau eu, la fel de mult ca şi tine, este sã îi vãd pe perverşii ãia trei dupã gratii. Dar în cazul ãsta - şi numai în cazul ãsta - trebuie sã dovedim cã sunt implicaţi în uciderea deputatului. Nu a altei persoane - fie ea bunã sau rea. Poţi sã înţelegi asta? Aşa e viaţa.
Pat: Înţeleg.

Urs: Bun. Bun. Aşa te vreau. Acum. Care ar fi pasul următor?
Pat: Mã duc acasã.
Urs: Foarte inteligent. Sã lãsãm acum gluma deoparte. Bun, deci te duci acasã, faci un duş, te razi şi te odihneşti cum trebuie. Apoi care e planul?
Pat: V-am spus deja. Mã duc acasã. Misiunea s-a terminat.
Urs: Nu s-a terminat.
Pat: Trebuie sã am grijã de un prieten bolnav.
Urs: Încep sã îmi pierd rãbdarea, sergent. Sã ştii cã pot sã te suspend.
Pat: Foarte bine. La revedere.
Urs: Tu chiar vrei sã dai cu piciorul la şansele de promovare? Asta vrei?
Pat: Eu nu vreau nimic. Eu mã duc sã stau cu prietenul meu. Dacã mã primeşte. Asta e tot ce vreau sã fiu - prietenul lui cel mai bun. Dacã pot. E mai mult decât de ajuns pentru mine. Nu mai vreau sã fiu Detectivul Delicat.
(Pat se întoarce şi se îndreaptã spre patul pe care Pisicuţa stã aşezatã lângã Ginger.)
Pisicuţa: La urma urmei, cine eşti tu, de fapt?
Pat: Salut.
Pisicuţa: Şi pe unde ai umblat?
Pat: Eu? Am fost la birou.
Pisicuţa: Sã nu îl trezeşti, are nevoie de odihnã. Dacã ai venit iar pentru o scurtã vizitã …
Pat: De data asta, nu.
Pisicuţa: Serios?
Pat: Da.
Pisicuţa: Serios?
Pat: Da.
Pisicuţa: Eşti absolut sigur?
Pat: Da.
Pisicuţa: Adicã … Ai de gând sã rãmâi?
Pat: Da.
Pisicuţa: De tot? (Pauzã.) Ai o ultimã şansã sã te rãzgândeşti …
Pat: Nu, mulţumesc.
Pisicuţa: Înţeleg. OK. Atunci, pe curând. Da. Eu, în cazul ãsta … Te las sã … Sã ai grijã. Şi … oricum, el se va bucura de asta. Trebuie sã recunosc. Ştiu cã …
Pat: Pisicuţ o, nu e nevoie sã …
Pisicuţa: Nu, nu, nu. Te rog. S-ar putea sã îţi ia ceva timp pânã ai sã înţelegi tot ce ai de fãcut. E destul de … Dar, pânã la urmã, sunt sigurã cã … Chiar cred … Sper cã … vei rãmâne de data asta.
Pat: Nu vreau sã îl iau de lângã tine … Eşti bine venitã sã îl vizitezi … sau sã stai … Te rog sã mã crezi.
Pisicuţa: Nu, mulţumesc.
Pat: Bine. Deci te muţi pe malul mãrii …
Pisicuţa: Du-te dracu'
(Pisicuţa pleacã.
Pat îl ţine din nou în braţe pe Ginger, la fel ca la început. Vorbeşte cu el.)
Pat: Recunosc, a fost vina mea. Dar am promis sã îţi spun adevãrul şi numai adevãrul, nu-i aşa? Te iubesc, Ginger.

(Ginger îşi ridicã încet capul.)
Ginger: Deci din cauza asta nu mai trece Pisicuţa sã mã vadã.
Pat: Da.
Ginger: Înţeleg. Asta e. Ce poţi sã faci? Poate cã într-o zi … Şi chiar i-ai spus toate astea Comandantului Urs?
Pat: Întocmai. Cum te simţi?
Ginger: De rahat. Dar e numai o simplã durere. Dacã tot a venit vorba, sã ştii cã ultimul lucru pe care i l-ai spus e complet fals.
Pat: Care? … A, tu încã mai crezi cã sunt Detectivul Delicat?
Ginger: Da, întotdeauna vei fi.
Pat: Bine, dacã zici tu. Sã ştii cã nu mã deranjeazã.
Ginger: Deloc? Şi dacã nu vei dezlega misterul?
Pat: Care mister?
Ginger: Ştii tu … marele mister.
Pat: A, ãla. Nu poţi sã ştii niciodatã. Dacã o sã prind ocazia … Dacã mã concentrez … Cel puţin acum sunt pe drumul cel bun. Nu-i aşa?
Ginger: Da, cel puţin din punctul meu de vedere … Însã lucrurile se pot schimba.
Pat: Nu, serios acum. Cât timp mai avem?
Ginger: Greu de spus, domnule sergent … ar putea fi câţiva ani buni.
Pat: Aşa de mult? Nu se poate.
Ginger: Mã tem cã da. Va trebui sã îţi schimbi planurile de viitor.
(Rãmân în continuare îmbrãţişaţi.)
ÎNTUNERIC.
SFÂRŞIT